

ağın DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Dr. VÂKIF ÖZKUL

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NİKSARLI

Yazı Kurulu
Mehmet ORHAN
Nihat ASYALI
Dr. Vâkif ÖZKUL
Prof. Zafer GENÇAYDIN
Gülay BAYTAŞ
Altan İLTER
İsmail BEYDEMİR

Teknik Yönetmen
Taner BERİKMAN

Yazışma Adresi:
Necatibey Cad. No: 20/16 Uysal Apt.
Tel : 230 11 54 06430 - ANKARA

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara-Yenişehir Şubesi
Hesap No: 304400-16890-1

Gönderilen yazılar yayımlansın
yayımlanmasın iade edilmez
ve telif ücreti ödenmez.
Bu dergide yayımlanan yazılardaki
fikirler yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Ahlâk Yasasına uyar.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Ankara
Valiliğinin 12.9.1991 gün ve 8202 sayılı
yazıları ile ayda bir çıkar.

Yıl : 7 Sayı : 83-84
TEMMUZ - AĞUSTOS 1998

Baskı : Mine Ofset Ltd. Şti. - 417 34 75

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Muhabirleri :
İsmail BEYDEMİR : Malatya - Ağın
İ. Cengiz YÜCEL : İzmir
Ahmet SAMUR : İstanbul

Kapak : Keçilere yasak gelmeden önce
(Fotograf : Dr. Vâkif ÖZKUL - Ekim 1997)

SAYFA

İÇİNDEKİLER

- 3..... Kim Bu Mustafa Kemal
Ahmet Taner KİŞLALİ
- 5..... Çayda Çıra
Prof. Dr. Zeki HAFIZOGULLARI
- 6..... Yargı ve Yargının Günümüzdeki Sorunları
Veysel GÜLTAŞ
- 9..... Özlemim
İsmail BEYDEMİR
- 10..... 30 Ağustos 1922'den Günümüze
Sadiye AKAY
- 11..... Yaşam Dergilerin de Üzerinden Akar
Ümit SARIASLAN
- 13..... Yavrular Uçmuş
Ahmet SAMUR
- 14..... Cif Temizliğinden Temiz Topluma Doğru
Yüksel ŞEREF
- 15..... Güzel Kuşlarım
Memduh SOYLU
- 16..... Siz Dışarda Kaç Kişisiniz
Osman Sulhi AKSU
- 17..... Sokak Çocukları
Dr. Galip ÜZUNCA
- 18..... Türkiye İçin Kurtuluş Yolu Bilimsel
Sosyalizmdir
Münir CERİT
- 20..... Fermanların Dilinden
Mehmet ŞİMŞEK
- 21..... Din ve Uygarlık
Muhammed DAFİ
- 23..... Korkuyorum / Orantısız
Midran YOKUŞ
- 24..... Duyuru
- 25..... Dergi Abone Borçluları
- 28..... Haberler
- 29..... Doğum - Evlenme - Ölüm
- 32..... Bulmaca
Kemal NİKSARLI

KİM BU MUSTAFA KEMAL?

Ahmet Taner KİŞLALİ

Orhan Koloğlu'nun "2038'in gençleri için" yazdığı kitabı şu tümce ile başlar:

"Hakkında on binden fazla kitap ve yüz binlerce makale yazılmış bir kimsenin artık bilinmeyen tarafı kalmamış olmalıdır."
("Kim Bu Mustafa Kemal?", Boyut Kitapları)

Eğer o on bini aşkın kitabı ve yüz binlerce makaleyi okudunuzsa, evet! Ama okumadınızsa, hayır!

Kimse okumuş olamayacağına göre de, hayır!

Atatürk Samsun'a ayak basmadan birkaç hafta önce, bir Batılı yazarın Türk tanımı şöyleydi:

"Kötü yönetici, barbar, kan akıttıcı, ilkel, akli kut, bilgisiz, kadercı, çökmüş bir ırkın üyesi... Uzun süren bir egemenliğe karşın, üzerinde dolaşan ayağına takılacak bir kök bile yetiştirmemiş."

O noktadan yola çıkan büyük devrimci, toplumu hangi noktaya getirmişti?

İngiliz Kralı başta olmak üzere, çağın en önemli devlet ve hükümet başkanlarının ziyaret için kuryuğa girdikleri bir noktaya... **Mussolini'nin** bile Türkiye'yi

"Avrupalı" saydığı bir noktaya... Ve Nazi Almanyası'ndan kaçan, içlerinde dünya çapında isimlerin de bulunduğu, yüzü aşkın bilim adamı ve sanatçının, Türkiye'yi -zamanın en varlıklı ve demokratik ülkesi olan- ABD'ye tercih edeceği bir noktaya...

Ünlü tarihçi **Bernard Lewis**, "1998 Atatürk Barış Ödülü"nü almak için geçenlerde Türkiye'deydi. **Şahin Alpay**'ın sorularına verdiği bazı yanıtlar, sadece Milliyet sayfalarında kalamayacak kadar önemliydi.

Soru: Türk demokrasisi?

Yanıt: "Türkiye'nin demokrasi deneyimi, koşullar ve engeller dikkate alındığında çok başarılı. Fransız Devrimi'nden bu yana 200 yıldan fazla zaman geçti. Bu süre zarfında Fransızlar iki monarşi, iki imparatorluk, iki diktatörlük ve beş cumhuriyet yaşadılar... Bugün Avrupalılar Türkleri yeterince demokrat olmamakla suçluyorlar. Aynı Avrupalılar 200 yıl önceki değil, çünkü **Hitler'in**, **Mussolini'nin** ve **Laval'in** mirasçıları. Oysa Türkiye'de bir Hitler ya da Mussolini hiç olmadı, olacağını da sanmıyorum."

Soru: Atatürk, din ve laiklik?

Yanıt: "Açık olan şudur: Dini tamamen bastıran bir devlet işleyemez. Atatürk böyle bir şey yapmadı. Amacı, devleti dinin egemenliğinden kurtarmaktı."

Soru: İslam ve demokrasi?

Yanıt: "İslam Konferansı Örgütü'nün bugün 56 üyesi var. Bunlardan sadece biri, Türkiye, bir demokrasi. Ancak bu, ilerde İslam ülkelerinde demokrasinin işlememesi için bir sebep değildir. 1950'de ilk özgür, gerçek seçim yapıldığında Türkiye'deydim. Türkiye bunu çok onurlu ve olgun bir biçimde yapıyordu. Bu, 20. yüzyılın dünyadaki en önemli olaylarından biriydi. On yıllardır tek başına yöneten bir parti, seçim düzenledi, kaybetti, iktidarı devretti."

Kim bu Mustafa Kemal?

Bernard Lewis'in övdüğü bir çizginin ve başarının önderi mi? Yoksa "yeni mandacılar"ın yerdikleri bir devletçiliğin sorumlusu mu?

İlk kez bir İslam ülkesinde demokrasi kurmuş olmanın onuruna mı sahip? Yoksa, katı bir laiklik ve toplum çıkarları gerektirdiğinde öne çıkan bir devletçilik anlayışıyla liberalizmin önünü kesen, demokrasiye gidişi zorlaştıran bir ideolojinin mi yaratıcısı?

Demokrasiye giden yol Kemalizmden mi geçiyor, yoksa devleti küçültmekten ve "ekonomik liberalizm"den mi?

19 Mayıs'ın yıldönümünde Türk Devrim Kurumu bir "Atatürk Gençlik Sempozyumu" düzenlemişti. Bütün üniversitelerden gençlik temsilcilerinin katıldığı toplantıda, iktisatçı Doç. **Aziz Konukman** çok somut bazı bilgiler verdi:

– Kamu harcamalarının genel bütçe içindeki payı, OECD ülkelerinde yüzde 50, bizde yüzde 28. Bunlardan faizleri düşünce; oran onlarda yüzde 45 oluyor, bizde ise yüzde 17'ye kadar düşüyor. Bu mu, küçültülmesi gereken "büyük" devlet?

Ve ekledi:

– Eğer ekonomik liberalizm siyasal liberalizmi doğuruyorsa, **Pinochet** nereden çıktı? Kârlılık ve verimlilikle mülkiyet biçimi arasında da bir bağlantı yok. **Öztin Akgüç** zamanında Sümerbank niçin kârlı ve verimliydi?

Din devleti yanlıları... Etnik bölücüler... Numaracı cumhuriyetçi, yeni mandacılar...

Bırakın, saldırmayı sürdürsünler Atatürk'e!

Saldırsınlar ki, bizler biraz daha okuyalım, biraz daha araştıralım... Ve Mustafa Kemal'in önderliğindeki Anadolu Aydınlanması biraz daha aydınlansın!

Bırakın da... Mustafa Kemal'in kim olduğu biraz daha iyi anlaşılsın!

20 Mayıs 1998 - Basından

ÇAYDA ÇIRA

Elazığlı olmayı hep yüreğinde taşıyan dostum

Mustafa Gül'e

Sinmiş içine
Öylesine derin
Yüreğinde bir hançer yarası
Kimliği olmuş Çayda Çıra
Anam
Öyle bir kar yağmış ki şu Harput'un başına
Geçmişin acımasızca mühürü kazanmış
Sözde Fırat'a gem vurmuşlar
Kara bulutlar dolaşıyor
Ekmek kıt
Göç zorunlu
gelmiş
vurmuş
dağılmış
Ayırmış oğulu anadan
Kökünden sökülmüş fidanlar
Bilinmedik topraklara dikilmişler
Geride ne mi kalmış ata ocağından
Dudaklarda alev olup dökülen ezgiler
yüreklerde
kalakala
onmayan
bir hasret kalmış
Çayda Çıra çalışıyor
Bir hıçkırıktır yankılanan

Prof. Dr. Zeki HAFIZOĞULLARI

Ruhlar tutuşuyor karanlığın sonsuzluğunda
Biçimlenen ezgiler genç bedenlerde
Ellerde soluk mum ışıkları
bitmeyen umutlarımız
eksilmeyen gururumuz
Şanımız
Bu gece güzel
Başka bir gece
sihirli
hırçın
Keşke hiç bitmese
Kızlar oğlanlar güzel
Sıladan bir esintidir gelen
ılık
ninemin sabah duası
şafaklarda ölmeyen kızılık
Çayda Çıra çalışıyor
Çocukluk yılları depreşiyor
Mavi gecelere dalıyorum
Ateş böcekleri geçiyor
tümen tümen
Klarnet sustu
düş bitti
Uyandım
Hayıflandım

1998 Elazığ Gecesi - Ankara

YARGI VE YARGININ GÜNÜMÜZDEKİ SORUNLARI

Veysel GÜLTAŞ*

Bir hukukçunun, "Hiç kimse onu bulandırmadığı ve bozmadığı sürece hukuk düzeni soluduğumuz hava gibi, görülmez ve tutulmaz biçimde çevremizi kaplar. O, ancak, yitirdiğimizi sandığımız zaman değerinin farkına vardığımız sağlık gibi hissedilmez bir şeydir." sözünde anlam bulduğu üzere, hukuk ve onun kurallarının vazgeçilmezliğinin, toplumsal yaşamımızda, yaşamsal önemi olduğunu yadsıyamayız. Bu nedenle, hukuk kurumunun toplumsal yaşam içindeki işlevi çok büyüktür. Denilebilir ki, hukuk devleti olmanın, demokratikleşmenin, laikliğin, insan hak ve özgürlüklerinin, çağdaşlığın, en büyük güvencesi hukuktur.

Bugünün Türkiye gerçeğinde, Türk hukuk sistemi oturmuş mudur? sorusu sorulabilir. Türk hukuk sistemi en büyük köktenci dönüşümünü, Atatürk zamanında yapmıştır. Bu düşüncesini de, "Yargı gücü bağımsız olmayan bir ulusun devlet olarak bağımsızlığı asla düşünülemez." sözünde ifadesini bulmuştur. Yetmiş yıllık süreç içinde, yasal düzenlemelerle aksaklıklar zaman zaman giderilmiştir. Ancak yeterli olamamıştır. Yirminci yüzyılı bitirmeye çok az bir zaman kaldığı göz önünde tutulursa, önümüzdeki çağı yakalayabilmek için, eğitim seferberliğinin önemi kadar, hukuk kurumunun etkinliğinin artırılması için, işlev kazandırmak, toplumun ihtiyaçlarını karşılayamayan yasaların değiştirilip süratle hayata geçirilmesi kaçınılmaz olup, geciktirilmesi halinde sorunlar daha çok büyüyecektir.

Bu düşüncelerle, yargının bugünkü konumu içinde ana başlıkları ile sorunlarını şöylece sıralayabiliriz:

1- Yargı bağımsızlığı ve yargıç güvencesi:

Yargı bağımsızlığı ve yargıç güvencesi temel olarak, yargının kendisinden ve yargıçtan çok önce kamunun (devletin), toplumun ve bireylerin teminatıdır (güvencesidir). Siyasal mücadeleler tarihi içine baktığımızda çağımızda artık bu konu siyaset söylemcilerinin, iktidar gruplarının "siyasal tercih"leri değil, olması gereken ve olması gereken bu olgunun da hukuk devletinin olmazsa olmaz en az koşuludur.

Yargı bağımsızlığı herkesin sorunudur. Yoksa yargının ve onun uygulayıcılarının kendisine verilmiş kişisel bir ayrıcalık değildir. Yargı bağımsızlığı demek, hak arama özgürlüğünün güvence altına alınabilmesi için, siyasal erkin etkisinden uzak, mahkemelerin tarafsızlığını sağlamak için toplumun, insanın teminatı için koyulmuş kurallardır. Kişi hak ararken, yargının siyasal erkin etkisinden uzak olacağı inancı içinde olmalıdır. Bunu sağlamak için de kendi kendini yönetmesi ve denetlemesi gerekir.

İnsanı yargılamak çok sorumluluk gerektiren bir iştir.

Batılı bir düşünürün (Felicitie de Lamennais). "Bir şahsın diğer bir şahsı yargıladığını düşündüğüm zaman, beni büyük bir titreme kaplamaktadır." diyor. Ancak bilinmelidir ki, bu düşünceyi yargıcın hayata geçirebilmesi için her türlü baskı ve etkiden uzak özgür olması gerekir. Her atama döneminde yargıç ve savcılar büyük çoğunluğunun atama yolu ile görev yerlerinin "süre" gerekçe yapılarak değiştirilmesi yargının imajını zedelemektedir. Bakanlık koridorları tayin dönemlerinde merkez dışındaki yargıç ve savcılar uğrak yeri olmaktan kurtarılmalıdır. Bu ve benzeri tasarrufların kamuoyunda olduğu gibi yargıçlar ve savcılar üzerinde güvensizlik yaratacağı bunun da giderek bu meslekten ayrılmayı hızlandıracağına bilinmesi gerekir.

Bu düşüncenin ışığı altında, mevcut 1982 Anayasası'nın 44 ve 159. maddeleri yargı bağımsızlığı konusunda 1961 Anayasa'sına göre bir geri adım olduğu bilinmektedir. Yargı bağımsızlığı hiçbir zaman siyasal erkin temsilcilerinin -beğensek bile- iyi niyetine bırakılmamalıdır. Günü geldiğinde değişebilecek siyasal oluşumlardan, yargı etkilenebilir. Bu endişeyi yargı görevi yapanlar hissetmemelidir. Bu nedenle anayasanın ilgili maddelerinin değişimini yapabilecek olan yasama organına, söz konusu değişikliği kapsayacak yasa tasarısının süratle sevk edilmesi gerekir.

Bunun yanında, hakimler ve savcılar hakkında verilen, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun, kararlarına karşı yargı yolunun sağlanması, kurul kararlarının, yargı denetimine tabi tutulmasıdır. Tüm devlet memurlarının özlük hakları hakkında verilen kararlara karşı yargı yolu açık iken Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun verdiği kararların idari bir tasarruf olduğu gerçeğinden hareketle bu kararlara karşı idari yargı yoluna başvuruyu sağlayan yasal düzenlemelerin yapılması gerekir.

Yargıç bağımsızlığının, ne denli önemli olduğu konusunda, yüzelli yıl önce yaşamış ünlü bir yargıç Marshall'ın, "Doğurduğu etki ve sonuç itibarı ile yargı kuvveti kendisini her evde hissettirir, topluluğa dahil her şahsın mülkiyeti, şeref ve haysiyeti, hayatı ve nihayet herşeyi onun elinden geçer. Bundan dolayı değildir ki, hakim kendi inancının ve vicdanının emir ve denetimi dışında hiçbir tesirin tazyikine kapılmayacak şekilde mutlak bir bağımsızlığa sahip olmalıdır." sözü büyük bir anlam taşımaktadır.

"Sicildeki bilgi ve belgeler" mantığından hareketle kurul kararlarını yargı denetimi dışında tutmanın bir mantığı olmadığı gibi, "idarenin her türlü eylem ve işlemlerine karşı yargı yolunu" açık tutan Anayasa'nın, ilgili hükümlerine de aykırıdır.

Tarihe geçmiş söylemlerle, yargıçlar için söylenen, "Hâkim fehim, müstekim, emin, mekin, metin" olmalıdır. -Ali Hikmet Berki, Büyük Türk Hükümdarı Sultan Mehmet Han ve Adalet Hayatı, s. 43, 44-" sözleri ve yine Cumhuriyet Savcılarını için de "Meriç kıyılarında çalışan Türk köylüsünün kaybolan sabanından tutunuz da, bu vatanda yaşayanların uğrayacağı en ufak bir haksızlıktan, hatta, Bingöl dağlarının ıssız kuytularında nafakalarını bekleyen öksüzlerin göz yaşlarından, siz mes'ulsunuz- Mahmut Esat Bozkurt, Adalet eski bakanı-" şeklindeki övgü dolu sözlerin temsilcisi olan yargıçlar ve cumhuriyet savcılarının bu kez "Bu misyonların savunucusu olmalısın, ama hak arayamazsın!" demenin savunulur bir yönü yoktur.

Konumu ne olursa olsun, tüm memurlara bu hak tanınmış iken, yargıç ve cumhuriyet savcılarımıza da tanınmalıdır.

2. Bugünün Türkiye'sinde yasa değişiklikleri bağlamında değiştirilmeyen çok ihtiyaç duyulan alan, T.C.K.dır.

T.C.K.'nın, bütünü ile değiştirilmesini öngören tasarımın yetmişbeş yıllık birikimi ile örtüşerek bir an önce yasama organından çıkması dileğini taşıyarak, önemli sorunları şu şekilde sıralayabiliriz:

a) Kabahatler suç olmaktan çıkarılmalı, bu eylemlerin hukuk düzenine aykırılık teşkil etmesi halinde idare yetkili kılınmalı ve bunun kararlarına karşı idari yargıya başvurma yolunun sağlanması gerekir.

b) Ceza kararlarının uygulama alanının genişletilmesi, Ceza davalarının sayısında bu olgu önemli bir azalmaya neden olur.

c) Ceza mahkemelerince verilen kararlara karşı Yargıtay'ın gerek duyulduğunda, suça konu maddi olayları en geniş biçimde incelemesine olanak sağlanmalı, temyiz yolu genişletilmelidir. Yargıtay, yargılamaya fayda getirmeyen, uzamasına neden olan konularda, bozma yoluna gitmemeli, mahallinde tamamlanması olanaklı olan, "katip, hakimim imza eksikliği, mühürsüzlük" gibi maddi hata ve usuli eksiklikleri bozma nedeni saymamalıdır. Bu itibarla "düzeltilecek onama" kapsamının genişletilmesi gerekir.

ç) Şahsi davalarda, "peşin harç" alma yöntemi getirilmelidir. Ayrıca şahsi dava kapsamı genişletilmelidir. Cumhuriyet savcılarının kamu adına takibe zorunlu olduğu suçlar sayısı azaltılmalıdır. Asılsız olarak şahsi dava yolu ile açılan davalarda şahsi davacıya mali yükümlülükler getirilmelidir.

d) Çağımızda her alanda, uzmanlaşmaya doğru gidildiği bir gerçektir. Suçları açığa çıkarmak, bütün kanıtları toplamak bir uzmanlık işidir. Görülen odur ki, ülkemizde, kendi konularında yetişmiş, uzmanlaşmış bir kolluk gücü "ADLİ KOLLUK" bulunmadığından soruşturmalar eksik ve yetersiz bir şekilde mahkemeler önüne getirilmekte bu da zaman kaybına, davaların uzamasına neden olmakta, kimi zaman suçlar cezasız

kalmakta, kimi zaman da suçsuz kimseler uzun bir süre zan altında kalarak haksızlığa uğramaktadırlar. Son istatistiksel verilere göre ülkemizde açılan ağır ceza davalarının, %40'ı beraatle sonuçlanmaktadır.

Sonuç olarak, cumhuriyet savcılarının doğrudan doğruya bağlı, hukuk nosyonu gelişmiş ve bu alanda uzmanlaşmış, siyasi otoritenin etkisinden uzak, bağımsız adli kolluk gücü oluşturulmalıdır.

e) Ceza davalarında, bilirkişilik kurumunun sınırlarının dondurulması, zorunlu konularda bilirkişi görüşünün alınması, hakim yerine geçerek kararı veren durumundaki bilirkişi uygulamalarından vazgeçilmelidir.

f) 3167 sayılı yasa yeniden düzenlenmelidir. Büyük kentlerde bu gün Asliye Ceza Mahkemelerinin iş yüzdesini en çok "karşılıksız çek vermek" suçları oluşturmaktadır.

Bu suçların önlenmesi için, bankaların da sorumluluğunu çek bedeli ile nisbi olarak arttıran müeyyide getirilmesi, bankaların çek karnesi teslim ederken, kredi muamelesi benzeri teminatı mudisinden temini konularında yasal düzenlemelerin süratle sevk edilmesi gerekir.

g) En önemlisi de, "ödeneksizlik" yüzünden, pul parası bulamayan mahkemelerin çaresizlik sonucu sanıklar ve tanıkların ihzaren "zabıta zoru ile" celp edilmeleridir. Yargıyı böyle bir çaresizliğe mahkum etmek, devleti güçsüzleştirir. Son yıllarda, gündelik gazetelerin manşetlerindeki "pul skandalı", "devlet mahkemesine bir pul bile göndermiyor, gerçekten yazık!..." gibi sözlerin hukuk devletine yakışmayan, devletin saygınlığına gölge düşüren bu söylemlerin muhatabı olmamalıdır. Bu sorunun acilen giderilmesi gerekir. Bunun yanında, özellikle, büyük adliyelerde mevzuat (tebligat hukuku) bilgisi olan adliyece bağlı "adliye tebliğ memurluğu" ihdas edilmelidir.

h) Kişilerin adreslerinin bulunamaması, adres değişikliklerinin zabtı rapt altına alınamaması ayrı bir sorundur. Bu yüzden, 26.6.1973 tarih 1774 sayılı Kimlik Bildirme Kanunu'nun müeyyide ve etkinliği güçlendirilmelidir.

ı) Ticari Şirketler Hukuku'nda değişiklik yapılarak, şirketlerin piyasaya borçlanıp, sonrada ortadan kaybolmaları ve adreslerinde bulunamamalarının, dolayısıyla, toplumda ekonomik olarak kişilerin haklarını ihlal eden şirketlerin bu kisvelerinin istismara neden olmaması yolunda, yasal düzenlemeler yapılmalıdır.

3- Katipler (yazmanlar) hukuk dili ve terminolojisini bilen adalet yüksek okulu mezunu olmalıdır. Bunun yanında katipler belli aralıklarla Türkçe dil eğitimi almalı, Türkçe'nin yazım kuralları hakkında seminerlerden geçirilmelidir.

4- Bilgisayar teknolojisinin genişletilmesi, tüm adliyelerde hayata geçirilmesi modem ile veya sair terminallerle birbirine bağlanmasının sağlanması, mahreci dışındaki birimlerin tadilat ve değişiklik

yapmamaları için yazım şifresi konulup, hatta isteyen tüm hukukçu ve vatandaşın, metinde değişiklik yapmadan sadece modemle bağlanmak suretiyle bilgilenebilmesi, böylece hukuk kurumuna şeffaflığın gelmesi sağlanmalı, sonuç olarak, irtibatsızlıktan dolayı adaleti ihlal eden kişi ve suçluların, birimlerin iletişimsizliği yüzünden haksız yararlanması önlenmelidir.

Bilgi toplumu olma sürecine giren Türkiye'nin her alanında olduğu gibi hukuk alanında da bu sisteme geçerlilik sağlanmalıdır. Bunu başardığımızda, "geciken adalet" yerini "hızlı adalet" bırakacaktır. Bu durumda, her suçlu, her kaçak daha kolay farkedileceğinden, cezanın caydırıcılığı özelliği ön plana çıkacak ve suçlarda dolaylı azalma gözlenecektir.

5- İş hacminin, yoğun olduğu yerlerde, adliye içinde, güvenlik birimleri oluşturulmalı, hakimin karar verirken, kendisinin ve yakınlarının can emniyetinden endişe etmesine ve duruşma sırasında, yeni suçlar oluşumuna meydan verilmemelidir.

6- İstinaf mahkemelerinin, kurulması hakkındaki tartışmalar faydasız olduğu gibi, "geciken adalet adaletsizliktir." sözünden hareketle, bu mahkemelerin kurulması halinde sorunların daha çok artacağı inancındayız. Adaletin süratlenmesinin çözümü istinaf mahkemelerin kurulması değildir. Bize göre sorun önce, ceza ve hukuk usullerinde davaların sürüncemede kalmasına yol açan hükümlerin ortadan kaldırılması, hak arama özgürlüğünü zedelemeyen yargıtaya giden işleri sınırlamak ve gerektiğinde, yargıtayın maddi olayları da değerlendirme olanağının sağlanması, hatta formal bozmaların yanında, mahkemeye yol göstermesi, yerel mahkemeye giderilmesi gerekli usuli işlemlerin bozma nedeni yapılmaması gibi konularda düzenlemelerin yapılması gerekir.

7- Bütçeden yargıya ayrılan miktar, artırılmalıdır. Değerli hukukçumuz, Hıfzı Veldet Velidedeoğlu'nun belirttiği gibi; "Geç adalet adaletsizliktir, daha da gecikirse zulüm olur." Devletin en önemli fonksiyonlarından olan, yargının, ekonomik gücü arttırılmadığı sürece adalet bir sorunlar yumağı haline dönüşür. Eskilerin deyimi ile demek gerekirse, "Kem aletle kelamı sanat olmaz." Örneğin, 1995 mali yılında yargının genel bütçe içindeki payı %1.09'dur. Bu bütçe ile yargının sorunlarını çözmek olanaklı değildir. Bu şartlarda adaletin süratinden bahsedebilir miyiz? Denilebilir ki, yargının sorunlarını çözmedikçe ülkemizi de demokratikleştiremeyiz. Yargının sorunlarına köktenci çözüm getiremez isek toplumun, özgürlüğü yakalaması da zordur.

Bu itibarla yargının genel bütçe içindeki payı, yargının maddi gereksinmelerini karşılayacak şekilde arttırılmalıdır.

Bunu sağlayamadığımızda, doğacak boşluğu başka güçler, gündelik deyimle "adalet mafyası" doldurur. Bugün ağır ceza mahkemelerinde mafyaya havale

edilen kol bacak kırmanın, senet çek tahsilatının, fiyatının belirlendiği, bilinen gerçekliktir. Ne yazık ki, bu suçların çoğunun delillendirilemediği bir ortamda, yaşanan bu olaylar hukuk devleti ve çağdaş bir düzeyi yakalama çabasıdaki ülkemizde büyük imaj kaybettirmekte, kamuoyu nezdinde adalet kurumuna olan itibar ve güveni zedelemektedir.

Ülkemizin insanı daha mutlu, daha gönençli, daha güvenli bir yaşam alanı isterken, bunun güvencesini içinde yaşadığı ülkesinin adaletinden başka başvuracağı bir yer olamayacağını hissetmeli ve güvenmelidir. Hak ve adaletin yaşam bulduğu yargı yerlerine olan güven duygusu ancak ekonomisi güçlendirilmiş, bağımsız bir yargı ile sağlanır.

8- Hukuk Mahkemelerinde görülmekte olan davalarda, zorunlu tahkim sistemi getirilmelidir.

Kira tesbit davası gibi kamu düzenini ilgilendirmeyen, taktirden çok belirli forma dayalı davaların, hukukçulardan oluşacak tahkim sisteminde çözümü yolları aranmalı ve böylece yargıcın zamanı harcanmamalıdır.

Ceza mahkemelerinden verilen kararların, yargıtaya incelenmesindeki gibi hukuk mahkemelerince verilen kararlarda da yargılamanın uzamasına neden olan usuli işlemlerden doğan eksiklikler bozma nedeni yapılmamalı, "düzeltilecek onama" kapsamı genişletilmelidir.

9- Türk Ceza İnfaz sistemi, suçlu için, cezaların caydırıcılığını zayıflatacak bir sistem haline dönüşmüştür. Verilen cezaları uygularken onun insani boyutunu göz ardı etmeden, ceza infaz sistemi tekrar suç işlemekte caydırıcılık sağlayacak şekilde gözden geçirilip, etkin bir duruma getirilmelidir.

10- Adalet binaları, hizmete yakışır, mesleğin onurunu temsil eder nitelikte olmalıdır. Çoğunlukla taşralarda en saygın binalar adalet binaları olması gerekirken, han odalarında, metruk binalarda, derme çatma yapılarda hizmet sunan adliyeler eksilen imajına bir de bu yönü ile değer kaybettirmektedirler. Bugünün gelişmiş ülkelerinde adalet kurumları, kentlerin en seçkin yerlerinde, hukukun üstünlüğünü simgeleyen görkemli binalarda hizmet verirken, ülkemizde bunun eksikliğinin yaşanması bir üzüntü kaynağı olmaktadır. Adalet yapıları, huzur ve güven veren, adalet duygusunu hissettiren görünüme kavuşturulmalıdır.

Bunların hayata geçirilmesi halinde umarız ki, ülkemizde huzur ve güvenin, sosyal kalkınmanın, toplumsal uzlaşmanın çoğaldığı ve bu çoğalma ile birlikte demokrasimizin güç kazandığı ve hukukun üstünlüğünü hayatın her alanında egemen kılmış bir ülke onurunu kazanacaktır.

Yeter ki gecikilmesin.

* İzmir, Karşıyaka Hakimi.

ÖZLEMİM

İsmail BEYDEMİR

Ne Cumhurbaşkanlığı olmak isterim,

Ne de paşa.

Ne sonsuza dek yaşamak isterim,

Ne de anıtlarda yatmak.

Ne güzel olmak isterim,

Ne de özel.

Ne sevgili olmak isterim,

Ne de sevgi.

Ne sanatçı olmak isterim,

Ne de sanat.

Ne Karun olmak isterim,

Ne de Harun.

Ne yazar olmak isterim,

Ne de yazı.

Ne avcı olmak isterim,

Ne de av.

Ne aş olmak isterim,

Ne de aşçı.

Ne savaş olmak isterim,

Ne de barış.

Ne tanrı olmak isterim,

Ne de yalvaç.

Ne baş olmak isterim,

Ne de başçı.

Demeyin bu bir şey olmak istemiyor,

ÖZLEMİM o ki;

Bir ezgi olmak isterim,

Bir ezgi ki;

Halkımın ağzında söylenen,

Gönülleri yakan,

Dinleyen iliklerine işleyen,

Anılara götüren,

Sevdalara düşüren,

Bir ezgi olmak isterim ki;

Sonsuza dek halkımla yaşayan.

Mehtaran ezgisi gibi değil,

İZMİR DAĞLARINDA ÇİÇEKLER AÇAR gibi,

TERDİNNİ TERENE gibi değil,

PİLAV PİŞİRDİM YAVAN

ÜSTÜNE KIRDIM SOĞAN gibi,

Halk ezgisi olmak isterim.

20 Ekim 1994, Ağın

30 AĞUSTOS 1922'DEN GÜNÜMÜZE

Sadiye AKAY*

Afyon'dan ne zaman geçsem Kocatepe'nin doruğunda, 1922 yılı Ağustos'unun 30. sabahının alaca ısıltısında **Mustafa Kemal'i** görürüm bir kez daha: Kalpağı başında; düşünceli, uzun bir savaşın içinden gelen ordularına: "**İlk hedefiniz Akdeniz!**" buyruğunu vermek üzeredir.

O ordular, Ahmetler, Mehmetler, Osmanlar, Ayşeler, Fatmalar, Emineler'den oluşmuş; O'na, inanarak ardına düşmüş, düşmanları yurttan atmak için göz kırpmadan savaşmış yiğitler toplamıdır. O savaşlarda, kurmay olarak çalışmış. **C. Kerim İncedayı'nın** anlattığına göre: "**Halka yapılan bir duyurudan 24 saat sonra istenilen yere 250 kağıt getirilmiş köylülerce. Kimileri, öküzleri olmadıgından arabalara ineklerini koşmuşlar. Arabaları getirenlerin bir bölümü çocuk ve ihtiyarlar, çoğu da kadınlarmış. Tümen komutanı, düzlükte sıralanan bunları görünce uzun övündireleriyle sevgili hayvanlarının başlarında duran kadınlara, erkeklerinin niçin gelmediklerini sorup bu zahmetli işte çok yorulacaklarını, hatta dayanamayacaklarını söylemiş. Kadınların verdikleri yanıt:**

"Erkeklerimiz hizmette (askerlikte)dir. Buyruğunuza biz geldik. Böyle bir günde, bize bu kadarcık iş düşmesin mi?" olmuş. (Ş.S. Aydemir: Tek Adam) İşte, Kocatepe'den verilen buyrukla ileri atılanlar, bu Kuvayı Milliye (ulusal güç) ruhunu taşıyanlardı. Bu ruha, güvenle o sabahtan beş gün önceki akşam, Ankara'dan gizlice yola çıkarken en yakın birkaç arkadaşına: "**Şimdi doğru cepheye gidiyorum**" demişti o Başkomutan "**taarruza başlamak için.**" İçlerinden biri şaşkınlıkla: "**Paşam, ya başaramazsanız?**" diye sorunca:

"Ne demek istiyorsun? Taarruzun başlangıcından on dört gün sonra Yunanlıları denize dökmüş olacağım" yanıtını vermişti. (Lord Kinross: Atatürk, Bir Milletin Yeniden Doğuşu).

30 Ağustos'ta Kocatepe'ye doğan güneş, verilen buyruğun coşkusuyla, yıllardır süren savaşın tüm yorgunluğunu unutup sellerce, çağlayanlarca utkuya (zafere) doğru akan yiğitlerin yüzlerinde ışıltıyordu. Bu akışla, her gün yeni bir yurt parçası düşmandan kurtarılıyordu. O ağustos sıcaklığında durmak, dinlenmek yoktu askerlerimiz için. Yorgunluklarını ancak İzmir'e kavuşma sevinciyle dindirecek, terlerini ancak Akdeniz'in imbat rüzgarıyla kurutacaklardı.

Afyon'dan İzmir'e dek süren o uzun koşunun yakın tanığı olan **Salih Bozok**, askerlerin yanında, arasında, hep onlarla birlikte giden Başkomutan'ın otomobili bir zorunlulukla duraklayınca, yolun iki yanına sıralanmış yaşlı köylülerden biri, o sırada güneş gözlüğünü çıkaran Mustafa Kemal'i, hemen cebinden çıkardığı resmiyle karşılaştırıp: "**Bu, sensin Mustafa Kemal!**" diye sevinçle haykırınca, tüm köylülerin O'na, nasıl büyük bir sevgi ve coşkuyla sarılıp öpme yarışına giriştiklerini ne güzel anlatır "**Hep Atatürk'ün Yanında**" adlı yapıtında. O sevgi coşkusunda, halkın büyük kurtarıcıya yürekte inancının sıcaklığı doldurur okuyanların içini! Akıp giden ordunun ardındaydı yaşlılar, kadınlar, çocuklarla tüm ulusumuz. Büyük Utku'nun (zaferin) kazanılmasının gizi (sırrı) biraz da bundadır.

Bu selce akışın karşısında şaşkın, telaşlı Avrupa devletleri, "**Nasıl, nerede buluşup görüşebiliriz?**" diye konsolosları aracılığıyla sorunca Gazi, "**9 Eylül'de Nif'te (Kemalpaşa'da) bulunacağını bildirmişti. O gün, kendisi gerçekten oradaydı; ama buluşmayı isteyenler orada olamamışlardı. Çünkü Türk atlıları İzmir rıhtımında Akdeniz'e ulaşmışlardı. Başkomutan da ertesi gün, İzmir'e girecektir.**" Zaferi kazanması sadece on beş gün sürmüştü. Sonunda Ankara'ya döndüğü zaman arkadaşlarından özür diledi: "**Kusura bakmayın, insan bazen hesabında yanılabilir. Tahminimde bir günlük bir yanlış yapmışım.**" (Lord Kinross: a.g.y.)

Öylesine güçlü bir ileri görüşlülüğü vardı ki, ondan çok önceleri, Afyon'u aldığı gün kendisine: "**İzmir'i aldıktan sonra artık biraz dinlenirsiniz Paşam. Çok yorulunuz**" diyen Halide Edip Adıvar'a. "**Dinlenmek mi? Yunanlılardan sonra birbirimizle kavgaya edeceğiz, birbirimizi yiyeceğiz**" demişti.

Haklıydı her zamanki gibi. Günümüzde, O'nun ve O'nunla birlikte savaşanların nice yokluklar, yoksunluklar, zorluklar içinde özverilerle kurtardıkları yurdumuzda kimi kişiler, yalnızca cüzdanlarını daha da şişirmek için birbirini yeme savaşımı vermektedir. Nereden nereye geldiğimizi özellikle cumhuriyetimizin 75. yıldönümünde ibretle düşünmemiz, adımlarımızı ona göre atmamız gerek. Asla unutmayalım!...

* Emekli Yazın Öğretmeni.

(29.8.1998 - Basından)

Düzeltilme: Haziran '98 Dergimizde M. Cavit Alpaslan'ın Aydınlanma ve Biz yazısındaki kaynaklar bölümünde Fakir BAYKURT ismi Fay KIRBY olacak düzeltiliniz.

YAŞAM DERGİLERİN DE ÜZERİNDEN AKAR

Ümit SARIASLAN

Atillâ İlhan, 'fikir ve sanat' dergilerine ilişkin bir yazısında, "Ankara'da (diyordu) **Avni Dökmeci**, o uyduruk pedalıyla bastığı "**Kaynak**" dergisini; 'Millî Şef' rejiminin sanat **conformisme**'ine baş eğmeyen, bütün bir genç şair kuşağına 'fidelik' yapabilmişti"(1).

Ne yazık ki, adıyla Atillâ İlhan'ın yazısında bulunduğum, daha sonra Bahçelievler'deki işyerinden kendisini telefonla arayarak bir kez konuşabildiğim **Avni Dökmeci**, 27 Ocak 1992, Pazartesi günü öldü. "Zamanın sonu yok nasılsa; bir gün gideriz, tanışırız!"ın tembel rahatlığı içinde yalnızca dergi gönderdik kendisine. Her kuşak, belli bir olgunluk noktasına ulaşana değin, zamanın kendisiyle başlayıp, kendisiyle sürdüğünü(mü) sanıyor? Ama, "Güzel zaman" herkes için aynı biçimde sürüp gitmiyor ki (2)!...

Kaynak'a artezeyen 1948'de vurulmuş; 1956'ya dek gürül gürül akmış. Gerçekten öyle bir 'fidelik'i beslemiş ki pınarından. Okudukça öğreniyoruz değerini. Sonra göçerek, göçürülerek *başka* toprakların göğsünde kök tutmuş çınarlarını. Bugün hâlâ edebiyat göğümüzü güzelleyen yazın insanlarımıza yarım yüzyıl önce kucak açmış "**Kaynak**"ı ve **Avni Dökmeci**'yi **Nusret Kemal Otyam** ile **Osman Numan Baranus**'un birinci el tanıklıklarından

okudukça utanmakla, gönenip-kıvanmak arasında bocalıyorum.

Adnan Binyazar, **M. Nuri Erkal**'e yazdığı mektupta şöyle diyor:

"...Dergiler artık büyük sermayenin reklam aracıdır. Sanki insanımızın beynini kurutmak için işbirliği yapmışlar. Bilmeden onlara hizmet edenlerin sayısı ise gün gün artıyor. Oysa Türkiye'de her zaman binlerce sayfayı dolduracak düşünce birikimi vardır. Kafamda hep tasarladığım bir şey var; sanatı, edebiyatı, ekonomisiyle; toplumu, estetiği, ideolojisiyle, olay yaratacak bir dergi çıkarmak; şöyle üç yüz elli, dört yüz sayfa. Böylece, düşünce dünyası dağınıklıktan kurtulur; kağıt israfı da önlenir. Şimdi herkes kendince bir şeyler yapmak istiyor; yapmak isteyenlerin çoğu da düzensizliklere düşüyorlar"(3).

Sevgili Adnan Binyazar inanıyor mu, böyle bir "düş"ün gerçekleşeceğine? Böyle bir dergiyi kim çıkarabilir? Ya sermaye, ya devlet! Başka yolu var mı? Sonra "göz okuması"nın ya da "karşı okuma"nın moda olduğu bir ortamda kim okur o dergiyi? Her iki durumda da "olay yaratacak" bir dergi olur mu o yayın?... Hele hele 'düşünce dünyası'nın böylelikle 'dağınıklıktan' kurtulacağı tam bir ütopya değil midir? 'Kağıt israfı' konusunda ise en son 'suçlu'nun dergiler olacağını düşünürüm!

Sonra niye *olay yaratmak*? Bizce bir *olay* varsa '*hali hazır*' durumda vardır.

"... kalıplaşmış; 'bitkisel hayat' yaşamaya mahkum, birkaç 'büyük' dergi; (Adnan Binyazar'ın 'büyük sermayenin reklam aracı' dediği dergiler de bunlar değil mi? (ÜS) 'taşra'lı genç sanatçıları, oldum olası kapısından çeviriyor ya; onlar da, vaktiyle biz ne yaptıysak, onu yapıyor: Yüreklerini, yaratıcı hırslarını, yoksul keselerini bir araya getirerek dergi çıkarıyorlar." (4) Ne yapacaklar başka?

Şimdi anlaşılıyor **Kaynak**'ın değeri... Şimdi daha iyi anlıyorum önemini "İlk adımların." Şimdi daha iyi algılıyorum o aydınlığı: "*Artık çıkmayan dergilerin yayınladığı*" (5). Yeni çıkarılan her derginin, belli bir düzeyi tutturmuş tüm dergilerin kendi topraklarında, kendi renklerinde açmasından, yaşamasından yana olunmalı diye düşünürüm. Düzeyin de zamanla yakalandığını düşünürsek, bu ölçü bile gereksiz belki de. Çiçekler arasında, çocuklar arasında ayırım yapmamak gibi yani... Bir yılda, doğan her bin bebeğin ellisini yüzünü bir yaşına gelmeden "*israf ettiğimiz*" ülkemizde, bu dergilere giden kağıt, gerçekten israf değildir. O yüzden, bir sayı da çıksa, bin sayı da çıksa her derginin bir utku, bir ufuk olduğuna inanırım. Kendi ölçeğinde, kendi ikliminde... Salt bu yüzden, başkaca hiçbir niteliklerini bile görmesek, sözünü etmesek, şimdi çıkmayan-çıkamayan nice dergiyi içim aydınlanarak anımsarım. **Rauf İnan**

öğretmenimizin deyişiyle "Her dergi, bir fakültedir, bilinirse". **Fakir Baykurt** da, Köy Enstitülerinden sonra, "Yetişmeme yardım eden başlıca "okul"lardan biri oldu", "Yeni Ufuklar" der, aynı derginin "Son Sayı"sındaki yazısında. Hemen ardından da, "Nefsime bir sonuç daha çıkarıyorum bu deneyden. Eli kalem tutan, düşünce dünyasında az çok adı olan herkes bir ölçüde kendimserdir, (...) Dergi gibi, dernek gibi kendi adının görünmeyeceği işlere koşulmak istemez pek. Koşulursa bilir ki kendi yapacakları kalır. **Vedat Günyol**, buna katlanabilmiş olanların başlıcalarındandır" (6). Şimdi anlaşılıyor, Nusret Kemal Otyam'ın, Osman Numan Baranus'un bizi 40 yıl öncesine götüren o yazılarında da somutlanan *inatçı suskusu* **Avni Dökmeci**'nin...

Öyleyse, **Vedat Günyol**'a "yaşarken" bir *merhaba* daha!...

Dipnotlar:

- 1) Ne Yapsın Bu Çocuklar? **Attilâ İlhan**, Güneş, 19.8.1990.
- 2) "Sür Ey Güzel Zaman" **Ali Püsküllüoğlu**, Yusufçuk, Ocak 1979.
- 3) Gurbetten Silaya Mektup, **Adnan Binyazar**, Kırkmerdiven, Mart 1992.
- 4) A. İlhan, agy.
- 5) "Artık Çıkmayan Dergilerin Yayınladığı" **Fazıl Hüsnü Dağlarca**, Yeni Ufuklar, 'Son Sayı', Kasım 1976.
- 6) Kapanmaz Ufuklar, **Fakir Baykurt**, Y. Ufuklar, 'Son Sayı'.

YAVRULAR UÇMUŞ

Ahmet SAMUR

Taşına toprağına kurban olduğum
Kanıyor yüreğim, bendim doluyor
Gençlik gençlik diye saçımı yoldum
Beni gören dostlar deli sanıyor.

Osman Tepesini duman bürüyor
Kürtük kürtük karlar orda duruyor
Hasret çöktü yine gözüm doluyor
Umutum tükendi, benzim soluyor.

Yeni yağmış kara güneş vuruyor
Şimdi uçmuş yavru izi duruyor
Gurbete düşeni kimse sormuyor
Bütün dertler burda beni buluyor.

Nerde taş kınası ezdiğim kaya
Yorulдум gurbette gün saya saya
Kavuşamam dereде çimdiğim suya
Bir damla su burda beni boğuyor.

Kuşburnu kızarmış dalda kurumuş
Yüksekti dağlarım sanki erimiş
Tavlı tarlaları ayırık bürümüş
Yollarında belki yadlar yürüyor.

Susturun gıratayı dertli çalmasını
Yeni dünya kurun, gurbet olmasını
Yetsin artık gözlerimiz dolmasını
Kavruldu çiçekler, ağaç kuruyor...

CİF TEMİZLİĞİNDEN TEMİZ TOPLUMA DOĞRU

Yüksel ŞEREF
Edebiyat Öğretmeni

Bugün 31 Mayıs 1998... Alaşehir'e Cif treni geldi. Halk tarafından büyük bir ilgiyle izlendi. Üzerinde "Temiz Şehir İstiyoruz", "Sokağınız da eviniz gibi temiz olsun." yazıları bulunan arka arkaya dizilmiş vagonlar ve onları çeken kömürlü kara tren... Halkımızın promasyona dayalı, sahte ama şaşılaştıran bir coşkusu... Belediye Başkanının, Kaymakamın, İlçe Milli Eğitim Müdürünün, okulların folklor ekipleriyle birlikte Cif trenini karşılamalarının ardından, çoğunlukla çocukların katıldığı paten gösterileri, balon uçurmalar derken, Atatürk büstünün ve ilçedeki Sarıkız Heykeli'nin yıkanması, şehirde farklı bir günün yaşanmasına neden oldu.

Nitelikli ve demokrat bir çizgideki yayınlarıyla tanınan "Radyo Kardelen", bu durumu da fırsat bilerek Cif yöneticileriyle radyoda bir söyleşi düzenledi. Bu söyleşiye telefon aracılığıyla ben de katıldım. Kendilerine Alaşehir için yaptıkları incelikten dolayı teşekkür ettikten sonra, "Temiz şehir yaratabilmek için kirlenmemiş beyinlere, tertemiz yüreklere ve temiz bir topluma gereksinim yok mu?" diye bir soru sordum. Cif yöneticileri bir iki (cüce) sözle konuyu geçiştirdiler...

Gerçekten de temiz bir şehir isterken, temiz bir toplum istemek de gerekmiyor muydu, toplumun bunca kokuşmuşluğu ortadayken? Başka bir deyişle, beyinlerdeki, yüreklerdeki kirliliği

temizlemeden, temiz bir şehir yaratılabilir miydi?

Devletin içine sızmış ve toplumun tüm kesimlerini adeta sindirmiş kan emici çeteler, topluma hesap vermeden temiz bir toplum yaratılabilir miydi?

Hukukun üstünlüğünü sağlamadan çağdaş, demokratik ve laik bir toplum yaratılabilir miydi? Yine devletin, toplumun ve giderek eğitimin demokratikleşmesi sağlanmadan kalıcı bir hukuk ve barış yaratılabilir miydi?

Tüm bu değerlerin üzerinde özgür, demokratik bir TÜRKİYE yaratılabilir miydi acaba? Sorular, usumda arka arkaya sıralanmaya ve usumu bir kurt gibi kemirmeye başladı...

Ancak, bu soruların yanıtının Cif'in promasyona dayalı şatafatlı gösterileriyle alınamayacağını bilmek gerekiyor. Çağdaş toplumların, örgütlü toplumlar olduğunu bilerek, toplumun tüm kesim ve katmanlarının örgütlenmelerini sağlamak gerekiyor. Demokrasiyi tüm kurum ve kurallarıyla içselleştirip yaşam biçimi haline getirebilmek gerekiyor. Özgür, demokratik bir ülke için, gelecek güzel günleri şimdiden adım adım örnek gerekiyor.

İşte, ancak o zaman temiz bir toplum yaratma projesi kalıcı bir hale gelebilir.

31 Mayıs 1998, Alaşehir

GÜZEL KUŞLARIM

Memduh SOYLU

Hekamâtın başındaki kuş ben olaydım,
Şahinin konduğu yüksek taş ben olaydım.
Yalnız öten keklige eş ben olaydım.
Hepiniz başka bir cansınız güzel kuşlarım.

Gene öter bülbüllerim bahar mı geldi.
Ağaçkakan bir kurt için ağaç mı deldi.
Burda kuşlar bana sanki yabancı eldi,
Hepiniz başka bir cansınız güzel kuşlarım.

Kumrularım sizler bana neler ettiniz,
Dut kuşlarım dutları hep heder ettiniz.
İshak kuşum gecemi hep keder ettiniz,
Hepiniz başka bir cansınız güzel kuşlarım.

İncir kuşum çok güzelsin incir dalında,
Tarla kuşum yuva yapmış kendi halında.
Çayır kuşum uçsun çayırlara salında,
Hepiniz başka bir cansınız güzel kuşlarım.

Hüthüt kuşum ötersin sen ibobop diye,
Çok özledim bahçemize gelmezsin niye?
Çıkrık kuşum erken gelmez Ağın kar diye.
Hepiniz başka bir cansınız güzel kuşlarım.

Bülbüllerim siz ötede güller açarlar,
Serçelerim cıvıdayıp neşe saçarlar.
Güvercinler yabani dir hemen kaçarlar,
Hepiniz başka bir cansınız güzel kuşlarım.

Çalikuşum yuvan üstü çalı örtüsü
Leyleklerim çatıların bir beyaz süsü.
Kırlangıcım gel artık bırakta bu küsü,
Hepiniz başka bir cansınız güzel kuşlarım.

Arı kuşum koşma arıların peşinde,
Ardıç kuşum neden bir telaş var eşinde?
Yeşil dallarda cıvı cıvı sevişin de,
Hepiniz başka bir cansınız güzel kuşlarım.

Atmacam bir kuş tutmuş vay koptu kıyamet,
Saksağanım ötersin sen hayra alamet.
Kara kargaların bağırması rezalet,
Hepiniz başka bir cansınız güzel kuşlarım.

Dünya durdukça yaşayın cici kuşlarım,
Siz gelince gene yaza döndü kışlarım.
Başka bir alemde sizlere bakışlarım,
Hepiniz başka bir cansınız güzel kuşlarım.

5 Mart 1998, MALATYA

SİZ DIŞARDA KAÇ KİŞİSİNİZ?

Osman Sulhi AKSU

Uzun yıllar İstanbul Ahlak Zabıta Amirliği yaptıktan sonra Kaçakçılık Bürosu Amirliğine atanmışım. Yani bugünkü Narkotik Şubesi ve Mali Şubelerin kapsadığı konuları içine alan kısmın amiri idim. Bu kısmın amiri olan aynı zamanda İnterpolün de İstanbul Bürosu amiri oluyordu. Uyuşturucu maddelerle ilgili konular pek fazla değildi. Genelde esrar ile ilgili konular fazla idi. Eroin ve kokain daha ziyade dış kaynaklı olduğundan, ele geçirildiğinde de önemli olaylara vesile oluyordu. Dört sene kaldığım bu kısımda iki önemli operasyon yaptık. Ve uluslararası skandallara sebep olmuştu. Gerekirse ileride bunları da sizlere intikal ettirebilirim.

Bu yazının konusu daha değişik. Şimdi o mevzuya dönmek istiyorum. Uyuşturucu madde kullananları ve alkolik olanları, Sayın Valimiz Fahrettin Kerim Gökay'ın talimatları gereği Bakırköy Akıl ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne sevk etme uygulamasını biz de aynen uyguluyorduk. Bu talimat gereği sevk ettiğimiz kişilerin durumlarını da yakinen takip edip gerekli işlemlerin yapılmasını da üslenmiş durumda idik. Gerek Emniyet Genel Müdürlüğü'ne, gerekse Sağlık Bakanlığı'na ve İnterpol'e bu hususta haftalık raporlar sunuyorduk. Bu kişilerin aileleri ile irtibat kurma yükümlülüğümüz de vardı. Bu işlerin gereği, ben haftanın Çarşamba günleri mezkûr hastanede bulunuyordum. Fahrettin Kerim Gökay bir süre önce bu hastanenin Başhekimliğini yaptıkları için, hastane ilgilileri bize yakınlık gösteriyor; özellikle Dr. Aziz Bey İngilizce bildiği için İnterpol ile ilgili irtibatımızı sağlıyordu. Esasen Amerikan yardım teşkilatından James adlı bir yüzbaşı da şubemize verilmişti.

Konuyu yine dağittım. Tekrar konuma dönüyorum. Çarşamba günleri hastanede öğlen yemeğini yedikten sonra doktor arkadaşlarımla bahçede dolaşırdık. Kardeşim de burada görevli idi. Çam ağaçlarının haşmeti ve bahçenin temizliği bende güzel bir anı olarak hâlâ yaşamaktadır. Ancak, hâlâ yaşamaya devam eden ve hâlâ öğrencilerime ve konferanslarımda kıssadan hisse olarak anlattığım olayın etkisini üzerimden atamadım. Yine bir Çarşamba öğlen yemeğinden sonra bahçede gezintiye çıkmıştı. Beraberimde Dr. Aziz Bey ve yanılmıyorsa Faruk Bey de vardı. O tarihlerde hastanenin meşhurları vardı. Bunlar zararsız hastalar oldukları için bahçede dolaşırlar ve gerekirse hastanenin ayak işlerini yaparlardı. Hatırladıklarım arasında; Eşref Peygamber, Dö Gol, Mussolini, Adolf Hitler, Molotof... gibi isimlerle anılırlardı.

Eşref Peygamber, gaipen haber verir, Hitler, yanından geçerken sağ kolunu kaldırarak "hayl Hitler" der ve Dö Gol de yanına yaklaştığınız zaman durur selam verip Fransızca nutuk çekerd. İşin ilginç tarafı, emekli bir komiser olan bu zatın hayatında hiç Fransızca ders almamış olması idi. Hem konuşup hem yürüyorduk. Bu arada ilk defa rastladığım bir hastanın önünden geçerken ilgimi çekti. Adam iki kiloluk boş bir zeytinyağı tenekesine ip bağlamış, tenekeyi atıyor ve yavaş yavaş balık tutar gibi çekiordu. Bu arada benim merakımı sezen Dr. Aziz Bey "Sorsana ne yapıyor" dedi. Ben de sordum. Adam hiç yanıtlamadan, işine devam ediyordu. Bir daha sordum, yine yanıtlamadı. Bu sefer sesimi yükselterek sordum. Üçümüz de durmuş adamın vereceği yanıtı bekliyorduk. Aslında doktorlar yanıtını biliyorlardı da bana renk vermiyorlardı. Sesimin yüksekliği onu ürküttü ve biraz da beyaz gömleklilerden çekinmiş olacak ki, eğildi ve biraz da alçak bir sesle "Beyefendi biz de insanız, sizler de insansınız. Önce bir selam verin ondan sonra sualinizi sorun" dedi. Ben biraz da mahcup bir ifade ile "Selamünaleyküm" dedim. "Aleykümselam ehlen ve sehlen" karşılığı ile "çıkarmakalım sigara paketini" dedi. Ben buraya gelirken sigara içmediğim halde yanıma sigara almayı ihmal etmezdim. Buradaki hastaların hemen hepsinin arzusu bu idi. Sigara paketini çıkarıp uzattım. O önce iki tane alıp sağ kulağının arkasına, sonra iki tane daha alıp sol kulağının arkasına, iki tane daha alıp gömleğinin cebine yerleştirdikten sonra, iki tane daha alıp dudakları arasına yerleştirdi ve "Yak bakalım" dedi. Doktorun çakmağını alıp sigarasını yaktım. Bir iki nefes çektikten sonra "Ne soracaksan sor bakalım" dedi. "Ne yapıyorsun" dedim. "Görmüyor musun enayi avlıyorum." dedi. Onlar gülmüştü ama ben gülemedim. Yürümeye başladım. Bu sefer doktor yine, "burada kaç kişiler" sorsana dedi. Ben artık ne yanıt alırsam alayım umrumda değildi. Ok yaydan çıkmıştı. Döndüm ve sordum, "Burada kaç kişisiniz?" Adamın bir özelliği de her gün hastanenin tabelasını incelemekmiş. Kaç doktor var, kaç hemşire var, kaç mubassır var, giren çıkan kaç kişi hep onu takip edermiş. Adam biraz da yüksek sesle "BİZ BURADA 5752 KİŞİYİZ," dedikten sonra, elini başına götürüp deli işareti yaparak "SİZ DIŞARDA KAÇ KİŞİSİNİZ?" dedi. Verdiği rakam o tarihte doğru bir rakamdı.

Not: Bu yazı hazırlamakta olduğum "İSTİDLAL ya da ÇAĞRIŞIM" adlı anılar dizisinden bir tanesidir.

SOKAK ÇOCUKLARI

Dr. Galip UZUNCA

Bu gece İstanbul'da bir toplantı yapıldı
Kaşıkçı'ya Dünya'nın ünlüleri katıldı
Kimsesizler adına on yoksul çocuk geldi
Lâkin onların buruk hali kalbimi deldi.

Çünkü o çocuklara bir şey yedirilmedi
Kibar salonlarda hiç şefkat gösterilmedi
Yazık ki hayalleri bir kez daha kırıldı
Ve renkli umutları yeksan olup yıkıldı.

Önlerinden geçerken garsonlar yemeklerle
Garipler bekliyordu Taylor'ı çiçeklerle
Lâkin ne çiçekleri ona verebildiler
Ne de bir lokma olsun birşey yiyebildiler.

Gözleri dolu dolu baktı bizim gariban
Zevkle yiyip içerken zümreyi ekâbiran
Bir, o zavallıların pür melâline baktım
Bir de hot sosyetenin şık ahvaline baktım.

Rengârenk libaslarla sultanlar biçim biçim
İstanbul'a gelmişler hepsi bir yardım için
Ne garip ki bir yudum içecek verilmedi
Kimsesiz çocukların varlığı görülmedi.

Ey buzlu viskilerle arz-ı endam edenler
Kimsesiz çocuklara yardım için gelenler
Bin bir çeşit nimeti sizler yiyip içerken
İlgililer görmedi garipler aç giderken.

28.7.1997

TÜRKİYE İÇİN KURTULUŞ YOLU BİLİMSEL SOSYALİZMDİR

Münir CERİT - Yüksek Mühendis

GİRİŞ

Türkiye, sözde çok partili hayata geçeli 50 yıl oldu. O günden bu yana toplumsal çalkantıların içinde çabalayıp duruyor. Nedeni çok açık: Ülke, demokrasiye topal ayakla girmenin cezasını çekiyor.

O güne kadar tek parti sultasıyla susturulan halk katmanlarının memnuniyetsizliği su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Ancak, onlara sahte duyuru kanalları sunulduğu için bu yakınmalar boşa gitti ya da kamuoyuna saptırılarak bildirildi. Çünkü eski ve yeni siyasi iktidarlar, emekçi halkın sözcüsü olacak bir sosyalist partinin kurulmasını engellemeyi bir numaralı görev olarak bellemişlerdi. Bunun için sıkı yönetim eliyle kapatma, baskı, hapis, gizli-açık işkence gibi her türlü insan haklarını çiğneme yöntemini uyguladılar.

1962 Anayasasının yurttan estirdiği geçici özgürlük ortamında örgütlenen ve Parlamente'ya 15 milletvekili sokmayı başaran Türkiye İşçi Partisi, her yol denenerek güçsüz bırakıldı, üyeleri tutuklandı ve sonunda 12 Mart darbecileri eliyle kapatıldı.

12 Mart ve 12 Eylül darbecilerinin ilk iş olarak birinci ve ikinci TİP'i kapatmaları nedensiz değildir. Çünkü Türkiye tarihinde ilk kez bilimsel sosyalist bir parti güçlü olarak ortaya çıkıyor ve ülkedeki kargaşanın gerçek nedenlerini insanlara açıklıyordu: Huzursuzluğun temelinde üretim ilişkilerinin üst yapı kurumlarına yansımalarının engellenmesi yatıyordu. Yani üretimi yapanlar, paylaşımında geriye itiliyordu, pastadan aslan payını alanlar ise üretime katkısı olmayanlar ya da çok az olanlar idi.

BUGÜNKÜ DURUM

Haksızlıklar, 12 Mart darbecilerinin sosyalist solu ezme gayretleri sayesinde daha da keskinleşerek bugünkü vahşi kapitalist döneme gelindi.

Şimdiki durumdan Türkiye Burjuvazisi de mutlu değil. Çünkü artık ipleri tümüyle elinde tutamıyor:

- Bir yanda sürekli hakkını yediği ve kendi öz partisine sahip olmaması için din-iman, vatan-millet, Allahsız komünizm teraneleriyle avutup uyuttuğu yoksul kesimleri şeriatçılara kaptırmış bulunuyor. Şeriatçıları, kendilerinden

aşağı kalmayan kurnazlıklarının ve dünya malına düşkünlüklerinin farkında.

- Öbür yanda sendikasıylaştırmak, partisizleştirerek kısmen lümpen duruma getirdiği ve taşeronlar eliyle sömürdüğü sanayi işçisinden verim alamıyor. Dünya standartlarının çok altında ürettiği ürünlerine pazar bulamıyor. İşine karıştırmak istemediği Devletten şimdi yardım istiyor.
- Sarı sendikalar, fedailer ve ülkücüler eliyle sindirip dağıttığı gerçek işçi temsilcilerini şimdi mumla arıyor. Çünkü bugün karşısına çıkanlar kayıt dışı ekonominin silahlı babaları, artık kendi hesabına çalışan dükkân (bugün asi olmuş) fedaileri, tekke ve dergâhlarda semiren ve şehvet-soygun-ilahi aşk üçgeninin bol müridli yeni sermaye sınıfıdır.

GÖSTERGELER

Kaba hatlarını çizdiğim bu fotoğrafa itirazı olanlar şöyle bir çevrelere baksınlar. Eğer toplumdaki şu gerçekleri gözlemliyorlarsa itirazlarında haksızdırlar:

- Göstermelik demokrasi ve sürekli çiğnenen insan hakları.
- Yozlaştırılmış ve toplumda kast düzenini yerleştirmeyi amaçlayan eğitim sistemi.
- Geleceği çalınmış, yarınından umutsuz, başıboş bırakılmış gençlik.
- Uzun erimli bir kalkınma felsefesinin bilinçli olarak unutturulması.
- Partileşmiş çıkar çeteleri.
- Sendikasılaştırılan, partisizleştirilen, lümpenleştirilen işçiler.
- Tarikatlar, dergâhlar, Kuran kursları eliyle sömürülen, bu dünyanın nimetlerinden el çektilen, yarı-deli durumuna getirilmiş delikanlılar ve genç kızlar.
- Kayıt dışı ekonominin silahlı güçleri eliyle kaba, vakıflar ve dernekler eliyle ince yöntemlerle yürütülen vergisiz mafya düzeni.
- Özelleştirme adı altında sürdürülen yağma. Halkın bu kadar yılda dişıyla tırnağıyla varetmediği fabrikaları, limanları, ulaşım ve iletişim sistemlerini, bankaları, dahası okulları

haraç-mezat satan mirasyedi hayırsız evlat görünümündeki siyasal iktidarlar.

- Kayıt dışı ekonominin enaz yüzde ellisini götürdüğü Devlet bütçesine kalan gelirlerin yüzde otuzunu yutan Güney-Doğudaki iç savaş.

NE YAPMALI?

Bu kargaşadan çıkmanın yolu nedir? Ne yapalım da insanlarımızı mutlu, geleceğine güvenle bakan, çalışma şevkiyle dolu ve bu çalışmasının meyvelerini toplayacağından emin özgür bireyler durumuna getirelim? Ülkede yaşayan çeşitli mezhep, etnik köken ya da gelişmişlik düzeyinden insanları nasıl bir arada tutabilelim?

Bu bağlamda akla gelebilecek başlıca almaşıkları irdeleyelim.

Bu Çimento Din Olabilir mi?

İmparatorluğun çökme ve dağılma dönemine girdiği bir yüzyıl boyunca (19. yy başlarından 20. yy başlarına kadar) ülke insanlarını bir arada tutacak çimento olarak din düşünüldü. Bu görüşü savunanların ikilemi, Avrupa yakasındaki halkların çoğunlukla ayrı (ve karşıt) bir dinden olması, Asya ve Afrika anakaralarında yaşayanların ise aynı dinden olmalarına karşın *İslamda* değil *Urubede* (Araplaşmada) birleşme görüşünde bulunmalarıydı.

Osmanlı halklarını bir arada tutacak bağlayıcının din olduğunu savunanların önde gelen ideologu Said-i Nursi, 1870'li yıllardan başlayarak özetle şunları savunmaktadır:

"Bir yandan mevcut dini eğitim kurumları geliştirilmeli, diğer yandan buralarda Batının bilim ve felsefe dersleri okutulmalıdır. O zaman Mektepli-Medreseli zıtlığı ortadan kalkacaktır." (Şerif MARDİN, Bediüzzüman Said-İ Nursi Olayı, 1992 S. 131).

1870'lerden Said-i Nursi'nin ölümüne kadar (1960) süren ve toplumun her kesiminden yetişmiş binlerce *nur talebesi*'nin yaymaya çalıştığı bu görüşün (özellikle bugün) başarı kazanması mümkün değildir. Çünkü Türkiye halkı, alevi-sünni ayrımının yanında sünni mezheplerin de kendi arasındaki bölünmüşlüğü yaşamaktadır. Ayrıca, az sayıda olsa da Hristiyan dininden olan yurttaşlar da unutulmamalıdır.

Bu Çimento Milliyetçilik Olabilir mi?

19. yy'da Avrupa'da milliyetçilik akımları güçlenip İmparatorluk çözülmeye başladığında, bu dağılmayı önlemek için Tanzimat dönemi ve sonrası düşünürleri *Osmanlılık* kavramına sığınmak istediler (Jön Türkler ya da Genç

Osmanlılar: 1876-1902). Bir yandan Osmanlı İmparatorluğu'nun çağa ayak uydurarak güçlenmesini ve dağılmaktan kurtulmasını, diğer yandan despotizmin yerine meşrutî bir monarşiyi getirmeyi amaçlayan bu hareket de başarılı olamadı. Onu izleyen ve bir bakıma bu akımın devamı olan İttihat ve Terakki (1902-1918) ise *Osmanlılık*ın yerine *Pantürkizm*'i koydu. Partinin ideologu Ziya Gökalp'de milliyet kavramı-bu nedenle-açık değildir. Ayrıca, İmparatorluk halklarının dinsel-etnik yapısındaki karmaşıklık da, onu açık bir Türk Milliyetçiliği tanımından alıkoymaktadır.

Milliyetçilik (Atatürk Milliyetçiliği = Kemalizm), Cumhuriyetin başlangıcında güçlü bir ideoloji olarak kullanıldı ve etkili oldu. Yüzyıllar boyu horlanmış, aç-çıplak bırakılmış, cepheden cepheye sürülmüş Anadolu insanı ilk kez *insan* yerine konuyor ve "Ne mutlu Türküm diyene" sloganıyla onurlandırılıyordu.

Ancak, Cumhuriyetin ilk yıllarındaki coşku durulup sınıf gerçeği asıl yüzünü gösterince, emekçi halk yığınlarına da yerleri gösterildi. Sözde çok partili döneme girildiğinde, bir yandan Kurtuluş Savaşını yapan kadroların mirasyedi izleyicileri *Atatürk Milliyetçiliği*, *Kemalizm*, *Laiklik* kavramlarının içini boşalttılar. Diğer yandan, *Liberal* geçinen muhalefet kanadı da *Din*, *Mezhep*, *Etnik Köken* farklılıklarını kaşıyarak oy avcılığına çıktılar.

Temelde sınıf ayrılıklarının dayattığı sosyolojik gerçekler de artık su yüzüne çıkmakta idi. Üretim güçlerinin ve üretim ilişkilerinin üst yapıya yansımaları çeşitli faşizan baskılarla engelleniyordu. Sonuç olarak Türkiye halklarını bir mutluluk ve gönenç ortamında bir arada yaşatmak için *milliyetçiliğin* de bağlayıcılık işlevi yapamayacağı açıktır.

Bu Çimento Ne Olabilir?

Ülkede yaşayan her din, mezhep, etnik köken ve yöreden bireylerin mutluluk ve gönenç ortamında bir arada yaşayabilmelerini sağlayacak, onları kardeşçe bir dayanışma içinde birbirine kaynaştıracak tek çimento *Bilimsel Sosyalizm*'dir.

Ancak, bu sosyalist düzeni kurarken dünyanın sosyalist dünyasında yaşanan acı deneylerden, yapılan uygulama hatalarından ve sapmalardan ders almamız gerekir. Bu da yetmez. Kuracağımız yarının sosyalizmini, bireylerin yeteneklerini sonuna kadar geliştirmelerine, şu yaşanası dünyanın nimetlerinden-başkalarının da hakkını gözeterek-yararlanmalarına fırsat veren yeni bir *Epikürcülük* ile taçlandırmamız gerekir.

FERMANLARIN DİLİNDEN

Mehmet ŞİMŞEK

Bize yandan bakıp hemen geçmeyin
Bilen bilir bizi biz de neler var
Bu bir kağıt deyip küçümsemeyin
Satırlarımızda hazineler var.

Padişah buyruğu fermandır adım
Güçlü hattatlardır benim üstadım
Geleceğe ışık tutmak maksadım
Gün gelir insanlar geçmişi arar.

Elden ele geçtik bugüne baktık
Nice yıllar sandıklarda saklandık
Katlanmış bohçadan, tozdan paklandık
Bizlerde geçmişin izleri yatar.

Mısralarım sedef sedef işlenmiş
Şanlı başım "Tuğra" ile süslenmiş
Yazan eller içtenlikle özenmiş
Yıpratsa da bizi o uzun yıllar.

Namımız söyleşir şirin dillerde
Ocak Müzesi'nde emin ellerde
Koruma altında çerçevelerde
Yaşayacağız biz sonsuza kadar...

Yetiştirdi Ocak'tan bir MEHMET ŞİMŞEK
Araştırdı buldu bizleri tek tek
Kitaplara girdik bilindi gerçek
Köyün tarihinde kaldık yadigar.

17.09.1996

DİN ve UYGARLIK

Muhammed DAFİ - Emekli Vaiz

Yazın öğretmeni değerli bir dostum aradı. **Bediüzzaman**'lığı kendinden menkul **Said-i Kürdi**'nin karalamalarını karıştıran bir öğrencisi, o yazılarda Batı uygarlığından: **"Mimsiz, iman-ı billahsız medeniyet"** diye söz edildiğini, bunun ne anlama geldiğini sormuş. O da bana sordu. Bilindiği gibi **'mim'** yani **'m'**, Arap abecesinin 27. harfidir. Arap yazıncılığında sayfanın bitim yerinde kullanılır, buna da **'temme'** yani yazı, söylenecek söz bitti denir. Ebced hesaplamasında kırk sayısını karşılayan **'m'**, Arap düşünce dizgesinde de var olunmuş, var edilmiş, yaratılmış, Tanrı tarafından belirlenmiş, Tanrı'nın izniyle oluşturulmuş anlamlarına gelir. Alıntı sözcede (**ibarede**) görülen **'iman-ı billâh'** tamlaması ise Tanrı'ya inanmak, Tanrı'yı bilmek, Tanrı'ya iman etmek vb. anlamlarını içerir. Kendi kendine bütün zamanların yenisi (!), bütün zamanların yenilikçisi (!) sanını yakıştıran kişi, o Arapça sözlerin sonuna birer Türkçe olumsuzluk eki getirerek: Batı uygarlığının Tanrı buyruğu olmadığını, Tanrı tarafından onaylanmadığını, birtakım tanrıölmeclerin (**ateistlerin**) icadı, yani **küfür**'dür demek istemiştir. Bunu derken de kullandığı yazı çizici araç ve gereçlerinin, ısınma ve ışınma düzeneklerinin, kullandığı ses ve iletişim aygıtlarının Batı uygarlığının ürünü olduğunu unutmuş; daha binlerce Batı uygarlığının ürünü araç ve gereci kullanarak **küfür** dediği durumu bizzat yaşamakta olduğunu görmezden, bilmezden gelmiştir.

Yıllar önce, bir Bolvadin-Afyon yolculuğunda görmüştüm **Said-i Kürdi**'yi. Ben Bolvadin'de bindim otobüse, o Emirdağ'da binmiş. Jandarma eşliğinde Afyon'a duruşmaya gidiyordu. Şimdiki Çay ilçesini geçince otobüsü durdurup ikinci namazı kılmak istemiş.

Yılın aralık ayı, dışarıda keskin bir ayaz var. Bir yandan kar serpiştiriyor. Yolculardan biri sürücü ile **Said-i Kürdi** arasında gidip geliyor. Müridin dur ısrarına karşı sürücü direniyor, **'duramam, otobüsün ısıtması yok, kadınlar, çocuklar üşür, donar'**, diyor. **Said-i Kürdi**'nin yanbaşıda oturan başı poşulu ve agelli biri kalktı, sürücünün kulağına bir şeyler söyledi. İşte o zaman sürücü patladı: **"Eğer benim inandığım Allah bu efendinin bedduası ile bu otobüsü devirecek ve bunca yolcuyu öldürecekse ben de o Allah'a inanmıyorum"** diye bağırdı. Sürücünün bağırışını herkes duydu. Otobüste ürpertici bir sessizlik oluştu. Sürücü, otobüsü daha da hızlandırdı. Afyon'a vardığımızda kar ve ayaz daha da yoğunlaşmıştı. Sonradan öğrendik ki kır saçlı, orta yaşını geçkin, sürücünün kulağına eğilen mürit, **"Efendi namaz kılacak. Otobüsü durdurmazsan beddua edecek, hepimiz öleceğiz"** demiş.

Doğru olan şu ki uygarlık dünyanın neresinde ve hangi döneminde olursa olsun, insansal bir üreti; insansal bir yaşam biçimi (**üslubu**), insan yaşamsal bir olgudur. Tanrı buyruğu yokken de insan vardı, yaşıyordu ve yaratıyordu. **İnka ve Viking uygarlıkları, Hind-Çin, Mezopotamya, Mısır, Eti, Anadolu, Ege ve Akdeniz** uygarlıkları, tarih öncesi insanlığın akıllara durgunluk veren uygarlık yaratıları, yapıtları hangi Tanrı buyruğunun gereğidir? Uygarlıklar, insanların dinsel yaşayışlarının, inançsal özelemlerinin değil, insansal bakışlarının, insansal aranımlarının ürünü; doyunma-beslenme, barınma, korunma vb. temmel gereksemelerinin dayatması sonucudur. İnsanlar hesap kitap yaparak, kafalarını ve ellerini çalıştırarak üretmişlerdir uygarlık

varlıklarını. Tanrısal katkı ve dayatma olmaksızın, hatta zaman zaman Tanrısal yargıcılığa karşı; insanoğlunun kendi kendini örgütlemesinin, derneştirip kültürleştirmesinin, toplumsallaştırmasının ete, kemiğe bürünmüş sonucudur uygarlık. İnançsal değil, akılsal-emeksel bir sonuçtur.

Ta 1956'larda Milliyet gazetesinden **Mete Akyol** (notumda öyle) ile o günlerde İslam ülkelerini dolaşarak Türkiye'den geçen bir **Japon** bakanın konuşmasını anımsıyorum. Gazeteci, Japon bakana, neden dört kitabın önerdiği dinlere gelmediklerini, Japon toplumu günün birinde bu dinlerden birine gelmek isterse hangisini yeğleyebileceğini soruyor ve sorusunda direniyor.

Ülkelerinde dinsel sorunları olmadığını, böyle bir tartışmanın da akıllarına gelmediğini, inançlarından yakınıcı olmadıklarını söylüyorsa da gazeteciyi kandıramıyor. Sonunda şunu söylüyor: Japon toplumu, adı geçen dinlerden birine gelmek istese, bu din herhalde İslamiyet olmazdı. '**Çünkü**' diyor Japon bakan: Türkiye'ye gelinceye dek geçtiğim Müslüman toplumlarının hemen hepsi birbiri arasından anlaşmazlık içinde ve hemen hepsi de Müslüman olmayan toplumlara, devletlere ya borçlu ya da onlardan birine sığınıcı durumda. Türkiye'nin bu durumdan ayrı tutulabilir gibi görünmesi, bana inandırıcı gelmiyor!...

İslamiyetin doğma ve yayılma günlerinden başlayan silahlı dayatma ve çapul (**ganimetçilik**), yansımalarını Osmanlı'da da göstermiş, zaman içinde işin ucu devleti soymaya, '**Devlet malı deniz, yemeyen domuz**' yeyiciliğine dek uzanmıştır. Din ve inanç karşısında insan aklının **kutulanmasından** yana olan **İmam Gazzali** bile, İslam, imam ve din görevlisi, devlet görevlisi kesiminin yiyiciliğine dayanamamış; **İhya-ul-Ulum**'unda İslam toplumlarında devlet mallarının yenmesinin, vakıf gelirlerinin paylaşılmasının günah ve haram olmadığı yolunda düşünceler oluştuğunu, bundan dolayı

da medrese erbabının ve öğrencilerinin hizmet ve emek gerektiren işler-görevler yerine **kadılık, musahiplik, evkaf ve gümrük** memurlukları gibi yeyiciliğe elverişli işleri yeğlediklerinden yakınmıştır. **Şeyh Galip**'in, "**Çaldımsa miri malı çaldım**" dizesi, gerçekten düşündürücüdür.

Üretmeden tüketmenin en büyük ahlaksızlık olduğu düşüncesi, çağımızda Anadolu aydınlanmacılığının ürettiği bir kavramdır, o da ancak Köy Enstitüleri eğitim felsefesinde kısa bir süre için yer bulabilmiştir. Emek verme, bayındırlık, bayındırlaştırma gibi özdeksel yaşamı ilgilendiren düşünce ve davranışlar İslam felsefesinde hiçbir zaman yer bulmamış, tartışma, eytişim konusu edilmemiştir. Bilindiği gibi felsefe, eytişimci aklın, işlevci aklın bireştirme (**sentez**) - çözümleme (**analiz**) alanıdır. Bilimsel kuşkunun yaratıldığı alandır. İslamcı kafa felsefe konusuna hep şaşa bakmıştır.

İslam eğitimciliği, din ve ahlak üzerine kurulmuştur. Fakat hiçbir zaman dinin ve ahlakın ne olduğunu tartışma, eytişme yürekliliğini göstermemiştir. En sağlam kurum olduğu söylenen Osmanlı ordusunda bile, nehirleri geçerken köprü kurabilecek teknik adam bulunamadığını, gene Osmanlı tarihçileri yazıyor; binbir zorlukla kurulan gözlem evinin günah sayılarak topa tutulduğunu, denizcilerin gözcü olarak kullandıkları maymunların, cinsel organları açıkta olduğu için gençleri baştan çıkarabilecekleri ileri sürülerek Şeyhülislam fetvasıyla kurşuna dizildiğini de. Şimdi açıkça sorabiliriz: "**Bize bir Müslüman millet gösteriniz ki bu dini kabul etmeden önce sefil ve perişan iken kabul ettikten sonra ilerlemiş, gelişmiş mesut ve müreffeh olmuştur. Bir tek örnek verin kâfi.**"(1)

(1) Bu soruyu Osmanlı döneminde Müslümanlık propagandası için Japonya'ya giden elli kişilik bir kurula Japonlar sormuşlar. Dünya gazetesi, 2.5.1963

(23.5.1998 - Basından)

ORANTISIZ

Midran YOKUŞ

çocuklar yalnayak
ve geceleri mermili
ne ekmeği ne aş
ülkenin bir yanı deli olmalı
ölenler kalanları seyirde
ve soğumayan bir intikam
düzene karşı

KORKUYORUM

Midran YOKUŞ

kitap stantlarında tanıdım onları
işçileri roket yaparken
şeytan amasya elmasını uzattı puntoslara
o gün bugündür
umutlar acıda kaldı
sivas'a kadar
gelincik rengini severdim
kendi sesine ihanetini duyunca
sesler kanat vurdu şafağa
çocuğuma bile söyleyemedim
ve
insanın insanı
yaktığını görünce
hüzünlendi mevsimler
bir kelebek nefesine takıldı son nefesim
ürperirsin diye
soramadım
yüreğim senden ne haber

DUYURU

SAYGIDEĞER HEMŞEHRİLERİM!

Elazığ'dan uzakta, Ankara'da Elazığ'ı yaşamak, yaşatmak arzusu ile yola çıktık... Biraraya geldik. Aracımız mutluluklarımızı paylaşmak, üzüntülerimize ortak olmak, gelenek ve göreneklerimize sahip çıkmak, el ele gönül gönüle, Elazığımıza birşeyler verebilmek, kalkınmasına yardımcı olabilmek...

Bu amacı gerçekleştirmek için kurduğumuz Vakfımız 10 yaşında... Bugünkü idarecilerin çoğu bu süreyi hizmetin içinde geçiriyorlar. Bezginlik duymuyor, ama yaşlanıyoruz... Vakfımızın genç, dinamik ve hizmete arzulu yeni üyelere ihtiyacı var... Yeni üyelerle güçlenmek istiyoruz.

Yaşam koşullarının, değer yargılarının alt-üst ettiği günümüzde, sevgi, saygı, dostluk ve beraberliği yaşatmak zaman zaman biraraya gelmek, eski dostlukları ihya etmek en büyük arzumuz... Bunları yapabilmek için, bir grubun, birkaç kişinin çabası yeterli olmuyor. Elimizde doğan bu vakfın ilelebet yaşaması için hepimiz sorumluluğumuzun bilinci içinde olmalıyız...

Cenap Şahabettin'in "Gündüz kandilini hazırlamayan gecenin karanlığına razı demektir" özdeyiminden esinlenerek yola çıkmış, vakfımızı kurarak, kandilimizi yakmıştık. Bu kandil sönmemelidir.

İçinde siyasetin yer almadığı, ayrımcılığı kabul etmeyen vakfımız yürekleri sevgi ve heyecan dolu, hemşehrilerimizin eseridir.

Çok sıkıntılı ve zor günlerden geçtik, bugünlerde eriştik, mutluyuz ve gururluyuz... yayınlarımız, Elazığlı öğrencilere eğitim amacıyla katkılarımız, Elazığ'ın sorunlarının çözümüne ilişkin üst düzey çalışmalara katılmamız, gecelerimiz, toplantılarımız yanında, anıt-eser olarak niteliyebileceğimiz "Elazığ Evi"nin açılmasını, her aşamasında katkı sağlayan, maddi ve manevi desteklerini esirgemeyen gönül dostları, hayırsever hemşehrilerimize, minnet ve şükran borçluyuz... Evimizi gerçekleştirmiş bir amaç değil, bir araç olarak kabul ediyoruz. Kandil yakılmış, start verilmiştir. Heyecan ve şevkle çalışmalarımıza devam etmek mecburiyetindeyiz. Köylerimizin akan çeşmesine, bozkırlara, dersliklere alın teri döken resmi görevlilerin destekçisi olmak, muhtaç olanlara el uzatmak, yetenekli muhtaç öğrencilere burs vermek,

ilimizde yapılacak okullara maddi destek sağlamak, tedavi kurumlarının oluşmasına imkan vermek, vakfımızın ana amacı olduğuna göre, kaynak yaratmak ve gelirlerimizi artırmak için 10 yıl önce yaşadığımız heyecanı, yeniden yaşamak için biraraya sık sık gelebilmenin çarelerini aramalıyız.

İşte darboğazlarımız;

- 1- Yıllık genel kurullarımızı toplamakta zorluk çekmekteyiz.
- 2- Gelir kaynaklarımız yok denecek düzeydedir.
- 3- Vakıflarla ilgili yeni yasal düzenlemelerin bir araya gelerek değerlendirilmesi kaçınılmazdır.
- 4- Ankara'dan değişik nedenlerle ayrılan kurucu üyelerimizin yakınları ile ilişki kurmak, çalışmalarımıza onların katkılarının sağlanmakta yetersiz kalıyoruz.
- 5- Yeni üyeler, onur üyeleri kaydetmek mecburiyetindeyiz.
- 6- Bu kutsal örgütümüzün yaşamasını istiyorsak, "Adam sende", "Bana ne" zihniyetinden kurtulmak vakıf çalışmalarından ilgimizi kesmemek durumundayız.

Ve bu yuvayı ehliyetiz ve kötü niyetli kişilere bırakmamalıyız.

Son olarak hem vakfımıza bir gelir sağlamak hem de hemşehrilerimizin "Evimizden" yararlanmaları için, uygun gördüğümüz bir hususu bilgilerinize sunmak istiyorum.

Elazığ evimizin üst katını bir lokanta işletmesine kiraya vermiş bulunuyoruz. Vakfımızdan alacağınız bir tanıtım kartı ile sizlere % 20 tenzilat sağlanacaktır. Kira kontratına koyduğumuz bu tenzilatın yararlanmak için alacağınız kart karşılığı, yıllık vakfımıza asgari 15.000.000.- milyon lira bir bağışta bulunmanız yeterli olacaktır. Bu bağış vakfımıza önemli bir destek sağlayıp, ihtiyaçlarını gidermede ve yaşamını sürdürmede büyük bir imkan yaratacaktır.

En iyi duygularımızla, Yönetim Kurulu adına sağlık, mutluluk dileklerimizi iletiyor, işlerinizde başarılar diliyorum.

Elazığ Kültür ve Tanıtma
Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı
Bedri SEVER

DERGİ ABONE BORÇLULARI

Üye No	Adı Soyadı	Borç Tutarı (TL)	Üye No	Adı Soyadı	Borç Tutarı (TL)
7	Aysel Gençosmanoğlu	2.500.000	77	Dr. Kemal Köseoğlu	2.500.000
8	Mustafa İkinci	2.500.000	78	Gamze Özkan	2.500.000
11	M. Ali Bilir	4.000.000	81	Prof. Dr. Mehmet Köseoğlu	2.500.000
12	Selma Özkul	2.500.000	84	Şeref Bedri Erdem	2.500.000
13	Zafer Gençaydın	2.500.000	85	Hüseyin Uçkunkaya	2.500.000
18	Güzin Beşe	2.500.000	88	Şahin Sevinç	2.500.000
19	Ahmet Kabasakal	2.500.000	90	Vedat Özer	2.500.000
20	N. Nihat Yandımata	2.500.000	95	O. Asal Uçkunkaya	2.500.000
27	Necati Eker	1.200.000	98	Sumru Kağnıcıoğlu	2.500.000
30	Bahri Korkmaz	2.500.000	100	Levent Güder	2.500.000
32	Birol Korkmaz	2.500.000	102	Mustafa Çelenk (İst.)	2.500.000
33	Mustafa Baytaş	2.500.000	103	Mustafa Dirlik	2.500.000
34	Aydın Çelik	2.500.000	104	Lokman Demirdağ	2.500.000
37	Şakir Beydemir	2.500.000	105	Macit Yaşar	2.500.000
38	Zeki İkinci	2.500.000	110	Rafet Uysal	2.500.000
40	Sevgi Gençaydın	2.500.000	112	Ahmet Uğur	2.500.000
42	Hasan Bilgin	2.500.000	115	Ahmet Samur	2.500.000
43	Güler Doğan	2.500.000	117	Erdoğan Uyanık	2.500.000
44	Ali Serttaş	2.500.000	119	Hasan Güder	2.500.000
45	Rıfat Serttaş	2.500.000	121	Murat Baltacı	2.500.000
50	M. Günay Karnak	2.500.000	122	Niyazi Nergis	2.500.000
51	Faruk Ayaz	2.500.000	123	Orhan Ergönül	2.500.000
57	Erdal Yazıcı	2.500.000	124	S. Vecdi Öztürk	2.500.000
60	S. Fazıl Acar	2.500.000	125	İst. Ağın Kültür ve Yardımlaşma Derneği	2.500.000
61	Av. H. Bülent Acar	2.500.000	126	Mehmet Selçuk	2.500.000
63	Mustafa Baltacı	2.500.000	127	Erdem Talu	2.500.000
64	Yaşar Özel	2.500.000	128	A. Münir Cerit	2.500.000
65	Fehmi Yazgın	2.500.000	133	Nihat Ertaş	2.500.000
66	Vedat Demirkol	2.500.000	136	Ferit Gültekin	2.500.000
68	H. Gürhan Gündüz	2.500.000	141	Ö. Lütfi Uzunoglu	2.500.000
69	Nafi Yıldız	2.500.000	152	Prof. Dr. Nurhan Karadağ	2.500.000
73	Handan Öztürk	2.500.000	153	L. Rıza Erdem	2.500.000

<u>Üye No</u>	<u>Adı Soyadı</u>	<u>Borç Tutarı (TL)</u>
155	Y. Murat Soylu	2.500.000
157	Nuran Alpaslan	2.500.000
158	Macit Çakaralmaz	4.000.000
159	Ali Seyhun	5.000.000
160	Sefa Gürman	2.500.000
161	Ö. Oktay Gençosmanoğlu	2.500.000
163	Turgut Özer	2.500.000
165	Halit Gündüz	2.500.000
166	Emine Türker	2.500.000
168	A. Nihat Dünder	2.500.000
169	Mehmet Atalay	2.500.000
170	Emine Özer	2.500.000
171	Dt. M. Kamil Ateş	2.500.000
172	Sami Yüzbaşıoğlu	2.500.000
175	Ocak Köyü Muhtarlığı	3.250.000
176	Mehmet Özbey	2.500.000
180	Müberra Aras	2.500.000
181	Mustafa Genç	2.500.000
183	Yüksel Niksarlı	4.000.000
188	Mustafa Yıldırım	2.500.000
189	Dr. Meral Özcan	2.500.000
192	Mahir Özcan	2.500.000
198	Cengiz Polat	2.500.000
201	Murat Özdil	2.500.000
202	Latif Köksal	1.250.000
203	Osman Sulhi Aksu	2.500.000
206	Yücel Fırat	2.500.000
210	Güner Özmen	2.500.000
211	Selahattin Özdil	2.500.000
212	Hasan Ögünç	2.500.000
213	Fahrettin Tözün	2.500.000
222	İsmet Şahin	4.000.000
227	Adnan Ertürk	2.500.000
229	Dr. Nevzat İspir	2.500.000
230	İlhan Tuncer	2.500.000

<u>Üye No</u>	<u>Adı Soyadı</u>	<u>Borç Tutarı (TL)</u>
236	Ertuğrul Güleç	2.500.000
237	Mustafa Çelenk (Ank.)	2.500.000
238	Dünder Uyanık	2.500.000
239	Fazıl Cerit	2.500.000
240	Metin Türker	3.000.000
244	Bedrettin Hasan Karataş	3.000.000
245	Necmi Ercan	2.500.000
246	Servet Bostancıoğlu	2.500.000
248	Şeref Yücel	2.500.000
249	Güngör Niksarlı	5.000.000
256	Aytekin Selçuk	2.500.000
259	Recai Ertuğrul	2.500.000
261	Selami Yapıcıoğlu	2.500.000
264	Mebrure Ertürk	2.500.000
276	Nevzat Ören	2.500.000
292	Orhan Yüzbaşıoğlu	2.500.000
296	Türker İlter	2.500.000
299	Kemal Yılmaz	2.500.000
300	Cem Korkmaz	4.000.000
302	Necla Akoba	2.500.000
305	İbrahim Beydemir	2.500.000
307	Mustafa Onalioğlu	2.500.000
316	Veysel Gültaş	4.000.000
321	Yıldız Dinçer	2.500.000
324	A. Rahmi Ercan	2.500.000
325	Rahmi Serttaş	1.000.000
337	Nazım Ateş	2.500.000
339	Ali Metin Erol	2.500.000
341	Turgut Gençosman	2.500.000
344	Mehmet Ergönül	2.500.000
346	Mustafa Güzel	2.500.000
347	Turgut Sönmez	2.500.000
353	Ulun Arslan	2.500.000
355	Ulvi Sakallıoğlu	2.500.000
356	Adalet Uyanık	2.500.000

Üye		Borç	Üye		Borç
No	Adı Soyadı	Tutarı (TL)	No	Adı Soyadı	Tutarı (TL)
361	Yusuf Ziya Özkan	2.500.000	461	Mehmet Turgay Karademir	2.500.000
363	Mehmet Serdar Oğuz	2.500.000	462	Dr. Gülay Bıyıklı	2.500.000
364	Semra Lülecı	2.500.000	465	Seçil Kaya	2.500.000
372	Resul Özçelik	2.500.000	466	Halis Fikret Aksoy	2.500.000
380	Doç. Dr. Mustafa Karademir	2.500.000	468	Şerafettin Eroğlu	2.750.000
381	Fevzi Şener	2.500.000	472	Tahire Kurdak	2.500.000
385	Ahmet Nadi Güven	2.500.000	474	Ahmet Çelenk	4.000.000
389	Mehmet Önder Kabasakal	2.500.000	478	E. Ahmet Özdem	2.500.000
390	Emine Beşe	2.500.000	479	Lokman Gündüz	2.500.000
393	Mehmet Selahattin Yazıcı	3.250.000	483	Ayhan Yorulmaz	2.500.000
396	Dr. Hasan Tankut Köseoğlu	2.500.000	488	İlhami Öztürk	2.500.000
401	Hüsamettin Kaya	2.500.000	489	Vahit Parlak	2.500.000
403	İhsan Öztürk	2.500.000	494	Mehmet Deviren	2.500.000
406	Ümmügülsüm Durgun (Samur)	2.500.000	498	Hatice Toker	2.500.000
407	Salim Karadayı	2.500.000	499	Hülya Karadaş	2.500.000
408	Halit Yurtçu	2.500.000	500	Mehmet Rasim Erdoğan	2.500.000
409	Semih Serttaş	2.500.000	502	Neval Aksoy	2.500.000
410	Ömer Ceyhun Uyanık	2.500.000	503	Seyfettin Erol	2.500.000
412	Ferit Mehmet Koçer	2.500.000	504	Fatma Celayir	2.500.000
419	Nilgün Çelen	3.000.000	506	Nafi Uyanık	2.500.000
421	H. Cahit Erbakan	2.500.000	508	Ünal Demirezer	2.500.000
424	Dr. Muammer M. Doğan	2.500.000	509	Gürer Fırat	2.500.000
426	Doç. Dr. Mete Demirbaş	2.500.000	511	Hüsnü Aydoğmuş	2.500.000
428	Selahattin Yıldırım	4.000.000	515	İbrahim Ünal	2.500.000
432	Dr. Selçuk Gökçe	2.500.000	510	Onur Onat	2.500.000
434	Mehmet Şahin	2.500.000	521	Yücel Yücel	2.500.000
443	Av. Hüseyin Yavuz	2.500.000	526	Asım Seyhun	2.500.000
446	Gürhan Yalçın	2.500.000	529	Hikmet Şahin	2.500.000
447	Osman Kayışoğlu	2.500.000	530	Nezahat Yazgın	2.500.000
448	Dr. Safa Güliter	2.500.000	531	Mehmet Dirlik	2.500.000
452	Dr. Naci Kurtkaya	2.500.000	532	Mehmet Yücel	2.500.000
453	A. Ümit Çağlar	2.500.000	533	Mehmet Yapıcıoğlu	2.500.000
456	Mehmet Gökalp	2.500.000	534	Dr. Ergun Uyanık	2.500.000
457	Ömer Beydemir	2.500.000	536	Mehmet Özer	2.500.000
460	A. Abdullah Gündüz	4.000.000	540	Mustafa Kılınç	2.500.000

HABERLER

- ❖ Değerli hemşehrimiz Halise-Yusuf Fırat'ın kızları Ayşe ile Naime-M. Ali Şimşek'in oğlu Oğuz, 3 Temmuz 1998 Cuma günü saat: 20.30'da, Alaşehir Belediye Düğün Salonu'nda yapılan bir düğünle mutluluğu yakaladılar.
- ❖ Değerli hemşehrimiz Paynikli Ömer Karadağ'ın torunu Şahin Sevinç ile Nesime-Hasan Karaoğlu'nın kızları Özlem, 4 Temmuz 1998 Cumartesi günü 14.00 - 17.00 saatleri arasında Ankara-Batıkent, Kent-Koop Kültür Merkezi Salonu'nda yapılan bir düğünle dünya evine girdiler.
- ❖ Değerli hemşehrimiz Meliha-Kemal Yılmaz'ın oğlu Temel ile Yaşar-Ömer Bayrak'ın kızları Ömür, 4 Ağustos 1998 Salı günü saat: 19.00-24.00 Yıldız Düğün Salonu-İstanbul ve 8 Ağustos 1998 tarihinde de Ağın'da yapılan çalgılı bir düğünle evliler kervanına katıldılar.
- ❖ Değerli hemşehrimiz Bingül-Gültekin Yandımata'nın oğlu Dt. Burak ile Ülker-Altay Çokaktaş'ın kızları Dt. Zühal, 14 Ağustos 1998 günü saat: 17.00'de Vedat Dalokay Nikah Salonu'nda-Ankara yaşamlarını birleştirdiler.
- ❖ Değerli hemşehrimiz rahmetli Halim-Ayşe Özer'in kızı öğretmen H. Jale Özer ile Ziraat Müh. Bekir Oğuz, 18 Ağustos 1998 Salı günü saat: 16.30'da Vedat Dalokay Nikah Salonu'nda-Ankara evliliğe merhaba dediler.

Aileleri kutlar, genç çiftlere mutluluklar dileriz.

- ❖ Rahmetli Vasfiye - Ekrem İspir'in damatları, Nebahat Özdem, Dr. Nevzat ve Zir. Yük. Müh. Nihat İspir'in enişterleri ve Nedret Çelik'in sevgili eşi Yargıtay 2. Ceza Dairesi Em. Üyesi Sadrettin Çelik, 27 Haziran 1998 cumartesi günü Ankara'da yaşamını yitirmiş ve 29 Haziran 1998 tarihinde Yargıtay'da düzenlenen törenden sonra toprağa verilmiştir.
- ❖ Kuzgeçe mahallesinden rahmetli Kuyumcu Hüseyin-Mehriye Uyanık'ın oğlu, Neriman Özer, Em. Albay Erdoğan Uyanık ile Ümrân Uyanık'ın abileri, Leyla ve Vedat'ın sevgili babaları, Ayşe Uyanık'ın değerli eşi Nihat Uyanık, yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak, 6 Temmuz 1998 tarihinde İstanbul'da yaşamını yitirmiş ve Karacaahmet Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.
- ❖ Rahmetli Zeynep-Ahmet Özan'ın oğulları, Meliha Çınar, rahmetli Gülinaz Özışık'ın kardeşi, M. Ünal Özal'ın ağabeyi, H. Zihni Özan'ın yeğeni, Mediha Özan'ın sevgili eşi, değerli hukukçularımızdan Mustafa Ünsal Özan, 9 Temmuz 1998 tarihinde Ankara'da yaşamını yitirmiş ve Cebeci Asri Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

D U Y U R U

Derneğimizce bina/daire alımı için açılan kampanya'da:

- Toplanan ana para	:	1.475.000.000 TL.
- Banka faizi	:	601.683.000 TL.

2.076.683.000 TL.

Mehmet Uğur (10)	10.000.000 TL.
Dr. H. Ünal Gençosman	25.000.000 TL.

2.111.683.000 TL.

ulaşmıştır.

Tüm hemşehrilerimizin bu kampanyaya destek vermesini bekliyoruz.

DOĞUMLAR:**Mahalle/Köyü**

Başpınar Mah.
 Öğrendik
 Dibekli
 Dibekli
 Modanlı
 Sarayak
 Bademli
 Bahaürlar
 Hacıyusuf Mah.
 Bademli
 Demirçarık
 Samançay
 Yedibağ
 Pul
 Balçılar
 Beyelması
 Balçılar Mah.
 Dibekli
 Dibekli
 Sarayak
 Kaspınar Mah.
 Müd. Hüs. Ef. Mah.
 Demirçarık
 Kuzgeçe Mah.
 Tataragaşı Mah.
 Altunayva
 Uzungil Mah.
 Akpınar Mah.
 Şenpınar Mah.
 Tataragaşı Mah.
 Uzungil Mah.
 Pul
 Yedibağ
 Modanlı
 Sarayak
 Pul
 Pul
 Bahadırlar
 Şenpınar Mah.
 Demirçarık
 Şenpınar Mah.
 Müd. Hüs. Ef. Mah.
 Uzungil Mah.
 Yedibağ
 Şenpınar Mah.
 Akpınar Mah.
 Samançay
 Şenpınar Mah.
 Balkayası

Adı ve Soyadı

Eğre Ozer
 Beyza Poyraz
 Dilan Güney
 İbrahim Kılıç
 Yusuf Acar
 Sümeyra Ertaş
 Yasemin Eker
 Y. Mücahit Yalçın
 Kürşad Yay
 K. Can Aydın
 S. Nur Bircan
 Sinem Türker
 Mertcan Orhan
 Fatmanur Gür
 Sena Türker
 Kübra Emiroğlu
 Dilara Demir
 U. Erdem Eycan
 Deniz Şahin
 Ufuk Karaoğlu
 Burak Karadağ
 Y. Can Tözün
 Kemal Özkan
 Nihal Sucu
 Onur Karagülle
 İlayda Güler
 Vildan Uzunoglu
 Murat Küçük
 Z. Ceren Öztürk
 Hilmi Deniz
 N. Laçın Niksarlı
 Mehmet Deliceoğlu
 Gökem Yıldız
 Merve Akkaya
 Zekiye Perkiş
 Büşra Özer
 Eda Yılmaz
 Başak Serttaş
 Emre Korkmaz
 V. Bugrahan Uzunoglu
 Can Yıldız
 F. Can Uzunoglu
 Ayça Niksarlı
 Yılmaz Kaya
 H. Utku Gülbahar
 C. Nur Özel
 Fatma Pasinli
 Oğuzhan Karataş
 Kaan Ezer

B. Adı

Hakan
 Turushan
 Abdülbaki
 Kâzım
 Fatih
 Sami
 Selçuk
 Osman
 İbrahim
 M. Bülent
 Hami
 Hanifi
 Hasan
 Çetin
 H. Emrah
 Mehmet
 Selçuk
 Vahap
 Vahap
 Reşat
 Naci
 M. Soner
 Ahmet
 A. Şerdar
 A. Önder
 Levent
 Ahmet
 Ahmet
 Sait
 M. Erhan
 M. Murat
 İbrahim
 İbrahim
 Mehmet
 Turan
 Tarık
 Abdurrahman
 Orhan
 Mehmet
 İbrahim
 Fırat
 N. Kemal
 Bahattin
 Naci
 Habip
 Mehmet
 Adem
 Mehmet
 Ali

Doğ. Yeri

Konak
 Yüreğir
 Üsküdar
 Üsküdar
 Bilecik
 Fatih
 Zonguldak
 Malatya
 Ağın
 Bornova
 Bakırköy
 Altındağ
 Konak
 Konak
 Elazığ
 Beyelması
 Almanya
 Kadıköy
 Eminönü
 Ağın
 Kadıköy
 Konak
 Ağın
 Yenimahalle
 Fatih
 K. Çekmece
 Yenimahalle
 Çankaya
 İzmit
 Fatih
 Malatya
 Çanakkale
 Ağın
 Ağın
 Ağın
 Güngören
 Ağın
 Beyoğlu
 Yenimahalle
 Ağın
 Ağın
 Ağın
 Elazığ
 Konak
 Ağın
 Melikgazi
 Ağın
 Elazığ
 Konak

Tarihi

3.3.1998
 5.3.1998
 19.3.1998
 29.3.1998
 7.5.1998
 9.5.1998
 9.5.1998
 14.5.1998
 18.5.1998
 18.5.1998
 19.5.1998
 19.5.1998
 21.5.1998
 29.5.1998
 1.6.1998
 1.6.1998
 5.6.1998
 5.6.1998
 8.6.1998
 9.6.1998
 10.6.1998
 10.6.1998
 11.6.1998
 11.6.1998
 11.6.1998
 16.6.1998
 17.6.1998
 17.6.1998
 18.6.1998
 23.6.1998
 24.6.1998
 24.6.1998
 29.6.1998
 1.7.1998
 1.7.1998
 2.7.1998
 4.7.1998
 8.7.1998
 9.7.1998
 9.7.1998
 10.7.1998
 10.7.1998
 13.7.1998
 17.7.1998
 20.7.1998
 22.7.1998
 23.7.1998
 23.7.1998
 25.7.1998

EVLENMELER:**Mahalle/Köyü**

Beyelması
Balkayası
Kaşpınar Mah.
Müd. Hüs. Ef. Mah.
Bahadırlar
Dibekli
Kuzgeçe Mah.
Pul
Altunayva
Uzungil Mah.
Yenipayam
Uzungil Mah.
Sarayak
Hacıyusuf Mah.
Altunayva
Başpınar Mah.
Tataragaşı Mah.
Yedibağ
Balcılar Mah.
Dibekli
Şenpınar Mah.
Tataragaşı Mah.
Müd. Hüs. Ef. Mah.
Sarayak
Beyelması
Altunayva
Sarayak
Kaşpınar
Müd. Hüs. Ef. Mah.
Demirçarık
Balkayası
Müd. Hüs. Ef. Mah.
Dibekli
Kuzgeçe Mah.
Akpınar Mah.
Akpınar Mah.
Beyelması
Akpınar Mah.
Şenpınar Mah.
Sarayak
Dibekli
Başpınar Mah.
Yenipayam
Altunayva
Tataragaşı Mah.
Beyelması
A. Yabanlı
Samançay

Adı ve Soyadı

Berrin Özpek
Ali Eşer
Kemal Yalçın
Kağan Aydoğmuş
Fatime Serttaş
Erkan Metin
Z. Ebru Uyanık
M. Bahattin Alper
Özlem Perktas
Neriman Sarıgül
Fisun Tekin
Ülkü Karataş
Abdülbaki Karaoğlu
İbrahim Mücahitoglu
Neslihan Aktaş
Hatice Yapıcıoğlu
Kürşat Erbil
Gülşay Yılmaz
M. Nuri Özdem
Tuncay Keser
Emine Özben
Sabahat Küçük
Berna Berikman
Ayşe Karaoğlu
Canan Yıldırım
Zeliha Özer
Akif Perktas
Lokman Yalçın
Hikmet Güldağ
Mesut Uzunoğlu
Pehlül Gençler
Kubilay Kılıç
Soner Gündoğdu
Hıdır Biçici
Şafak Soydan
Ö. Nur Özalp
Erhan Ergönül
Andaç Güzel
Ahmet Dirican
Aslan Aslan
Sevinç Güney
Bülent Özberk
Ayşe Fırat
K. Serdar Yılmaz
Nuran Sarıoğlu
Demet Karataş
Çetin Uzunoğlu
Erhan Yücel

Adı ve Soyadı

Yılmaz Gül
Remziye Tursun
Aynur Kılıç
Firdevs Balı
Yılmaz Gül
Nergül Eker
İsmail Kirez
Canan Aktürk
Hakan Tuncer
Ünal Okur
Mahmut Yıldırım
Tayyar Yelkenci
Hanife Batu
Sevgi Sevil
Yaşar Afşar
İsmail Çiçek
Esra Kır
Turan Babataş
Saadet Şimşek
Funda Şimşek
Özcan Oktay
Engin Ersoy
Mahmut Gökdemir
Şefik Yıldırım
Mükerrem Yeğin
Ali Barlas
Yıldız Çakmak
Meral Torun
Züleyha Çetin
Meryem Korkmaz
Hava Aydın
Songül Coşkun
İnanç Güneri
Reyhan Burak
Seyhan Yıldız
Cem Doğukanlı
E. Özlem Yaman
N. Aysel Atalay
Hatice Arıca
Nebahat Keskin
Hüseyin Ovacık
Yasemin Şahbaz
Oğuz Şimşek
Sevda Aktay
Mesut Yıldırım
Murat Köylü
Emine Öney
Hilal Aknar

Evl. Yeri

Kadıköy
Elazığ
Elazığ
Kadıköy
Diyarbakır
B. Çekmece
Osmangazi
Osmangazi
Sarıyer
Fatih
Kadifekale
K. Çekmece
Arslanbey
Antakya
Bağcılar
Malatya
Avcılar
Maltepe
Ağın
Bahçelievler
Konak
Diyarbakır
Altındağ
Kâğıthane
Dilek
Malatya
Ağın
Taşova
Arapgir
Pendik
Fatih
Saruhanlı
Bahçelievler
Almanya
Karşıyaka
Beyoğlu
Malatya
Çankaya
Ağın
Altındağ
G. Osmanpaşa
Sincan
Alaşehir
Nilüfer
Derince
Çankaya
Ağın
Arapgir

Tarihi

25.4.1998
5.5.1998
15.5.1998
17.5.1998
18.5.1998
18.5.1998
18.5.1998
23.5.1998
24.5.1998
24.5.1998
26.5.1998
30.5.1998
2.6.1998
3.6.1998
4.6.1998
4.6.1998
5.6.1998
5.6.1998
5.6.1998
6.6.1998
9.6.1998
11.6.1998
14.6.1998
15.6.1998
17.6.1998
18.6.1998
18.6.1998
18.6.1998
19.6.1998
19.6.1998
21.6.1998
22.6.1998
24.6.1998
26.6.1998
26.6.1998
27.6.1998
27.6.1998
28.6.1998
29.6.1998
29.6.1998
2.7.1998
3.7.1998
4.7.1998
4.7.1998
5.7.1998
5.7.1998
6.7.1998
9.7.1998

Saraycık
Müd. Hüs. Ef. Mah.
Uzungil Mah.
Müd. Hüs. Ef. Mah.
Kuzgeçe Mah.
Kuzgeçe Mah.
Beyelması
Saraycık
Uzungil Mah.
Modanlı
Öğrendik
Samançay
Saraycık
Saraycık
Saraycık
Saraycık

ÖLÜMLER:

Mahalle/Köyü

Yenipayam
Altunayva
Beyelması
Altunayva
Modanlı
Hacıyusuf Mah.
Kuzgeçe Mah.
Akpınar Mah.
Beyelması
Kaşpınar Mah.
Beyelması
Samançay
Beyelması
Şenpınar Mah.
Uzungil Mah.
Başpınar Mah.
Saraycık
Bahadırlar
Şenpınar Mah.
Akpınar Mah.
Kuzgeçe Mah.
Akpınar Mah.
Bademli
Uzungil Mah.
Samançay
Pul
Akpınar Mah.
Tatarağası Mah.
Hacıyusuf Mah.
Şenpınar Mah.
Balkayası

İ. Ethem Keleştimur
Oğuzhan Aydoğmuş
Emine Uzunoglu
Tuncay Ağgedik
Tuncer Karagöz
Engin Biçici
H. Zühal Akbay
Beytullah Şahin
Fatma Beydemir
Hasan Aktaş
Şeref Öztürk
Fuat Serttaş
Erkan Kaplan
Yusuf Özdemir
Ahmet Gürses

Adı ve Soyadı

Hanım kız Yavuz
Zeliha Yalçın
Gülnaz Karadağ
Mürsel Kurtoğlu
Osman Acar
Osman Baykut
Fatma Öztürk
Hükmü Yavuz
Ezgi Seyhun
Nihal Fırat
Halit Seyhun
Nurettin Serttaş
İbrahim Akgül
Uğur Akgül
Zeliha Çavdar
Hüsamettin Ertuğrul
M. Adil Keleştimur
Fatma İrkin
Selahaddin Serttaş
Saliha Selçuk
M. Nihat Uyanık
Fatma Güliter
Fehmi Aydın
Mustafa Özan
Fatma Aydın
Ayşe Özer
F. Zehra Aydoğdu
Meryem Erbil
Emine Koçar
Hatice Korkmaz
Hava Erdem

Ayşe Sarıtaş
Tülay Yaman
Dirk Eeller
Zöhre Karataş
Rukiye Yüngül
Selda Uzal
Mehmet Aydoğdu
Zeynep Şahin
Tuğhan Kınay
Zehra Yıldız
Çiğdem Yıldırım
Semra Uçar
Safiye Yılmaz
Hatice Keskinlik
Yeliz İkinci

Doğ. tarihi

1325
1323
1942
1927
1926
1337
1331
1941
1993
1941
1939
1340
1320
1998
1325
1340
1934
1324
1940
1929
1933
1926
1926
1936
1341
1328
1322
1934
1331
1317
1927

Zonguldak
Derince
Çankaya
Ağın
Palu
Ağın
Elazığ
Akdeniz
Demirköy
Ağın
Ağın
Ağın
Ağın
Ağın
Ağın

Ölüm Yeri

Bakırköy
Yıldırım
Elazığ
İstanbul
Malatya
Altındağ
Gemlik
Bornova
Malatya
Malatya
Malatya
Üsküdar
Beyelması
Ağın
Balçova
Keçiören
Elazığ
Bahadırlar
Krd. Ereğli
Altındağ
Kadıköy
Andiri
Ankara
Ankara
Keban
Mamak
Ağın
İzmir
Arapgir
Ağın
Balkayası

10.7.1998
12.7.1998
13.7.1998
13.7.1998
21.7.1998
21.7.1998
21.7.1998
23.7.1998
23.7.1998
24.7.1998
27.7.1998
6.8.1998
6.8.1998
6.8.1998
7.8.1998

Tarihi

9.2.1998
29.3.1998
14.5.1998
16.5.1998
17.5.1998
23.5.1998
26.5.1998
28.5.1998
28.5.1998
29.5.1998
29.5.1998
1.6.1998
7.6.1998
17.6.1998
22.6.1998
27.6.1998
1.7.1998
2.7.1998
3.7.1998
3.7.1998
6.7.1998
8.7.1998
9.7.1998
9.7.1998
13.7.1998
17.7.1998
19.7.1998
23.7.1998
26.7.1998
1.8.1998
7.8.1998

BULMACA

Hazırlayan: Kemal NİKSARLI

D	E	B	R	Y	A	L	A	R	I	G	E	M	U	H	U
K	H	A	V	N	A	A	K	N	T	A	Ş	L	A	R	I
B	İ	D	T	M	E	N	Z	K	E	K	E	T	S	A	H
M	İ	E	K	O	E	N	Z	Ü	K	K	İ	N	Ğ	A	P
L	S	M	A	V	B	İ	R	S	O	N	N	E	P	U	L
F	I	L	N	A	D	O	M	E	S	İ	N	A	Y	N	Y
Ş	I	İ	O	L	U	P	B	R	A	B	L	U	B	A	Z
I	İ	T	S	E	N	E	S	İ	M	İ	Ö	L	B	M	R
H	O	Z	A	K	P	U	R	E	Z	B	U	A	V	A	A
L	T	A	N	F	A	R	Z	I	M	A	N	H	D	A	L
A	Ö	P	A	Ş	İ	K	L	İ	L	L	S	İ	E	İ	A
R	D	E	H	A	T	T	A	Ç	I	E	G	K	N	M	M
E	Z	K	E	K	R	E	K	Ü	R	N	R	A	E	N	Ş
İ	N	S	I	R	T	I	O	T	İ	A	R	B	U	T	U
K	I	C	Y	A	R	A	S	D	U	I	C	E	S	İ	P
M	N	İ	D	A	H	A	B	İ	G	A	Ğ	I	N	X	A

Bulmaca kareleri içinde (dik, yan, çapraz, ters) Ağın yöresindeki 20 yerleşim yerinin adı gizli. Bunları bulup, kareler üzerinde işaretleyince, geriye kalan harfler Mithat Cemal Kuntay'ın şiirinden alınan bir dördlüğü oluşturacak.

Nesim: Hava, solunum Cesi: Önemli, ulu, büyük Küre: Dünya

Mithat Cemal KUNTAY

Çekmez kürrenin sırtı o tabutu cesim.

Ölmez bu vatan, farz-ı mahal olsa de hatta,

Bir son nefesin aynı olup bitse nesim,

Deryaları kan, taşları bitmez kemik olsa,

(18) Saraycık (19) Bahadın (20) Ağın

(YANT: 1) Gemuhu 2) Havna 3) Venk 4) Bademli 5) Hastek 6) Kuzne 7) Pağnik 8) Pul 9) Modanlı (10) Zabulbar 11) Hozakpur 12) Yabanlı 13) Dingidar 14) Paşıkil 15) Apuşma 16) Girani 17) Ekrak